

သိပ္ပံသင်ကြား

ဒဂုန်ခင်ခင်လေး

(မှော်ဆရာမှတ်တမ်းကိုကိုလေး)

mgyoe.com

သိပ္ပံချစ်ကြီး
တွေ့ဆုံစာအုပ်စာပေး
(မောင်ဆရာမှတ်တမ်းကိုတိုစာပေး)

ISBN 9789997118288

DGK21

9 789997 118288

2,300.00KS

သိပ္ပံသရဲကြီး၊ အုန်ခင်ခင်လေး (မှော်ဆရာမှတ်တမ်း ကိုကိုလေး)

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - တော်တီဆွ

စာမျက်နှာ ၂၁၄ မျက်နှာ၊ ၁၂.၈ ခင်တီ x ၁၈.၅ ခင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း

၂၀၁၉၊ ဩဂုတ်လ၊ စာတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၁၉၇၄ အုန်ခင်ခင်လေးစာပေတိုက်ထုတ် ပထမအကြိမ်မူ

(ဒုတိယအကြိမ် - တော်ဝင်ပြုစုစာအုပ်တိုက်)

ရောင်းစွဲ ၂၃၀၀ ကျပ်

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

သိပ္ပံသရဲကြီး
ဒဂုန်ခင်ခင်လေး

(မှော်ဆရာမှတ်တမ်း ကိုကိုလေး)

စာစိမ်းစာကြမ်း ၂၀၁၉

ဤဝတ္ထုကို ဆရာမကြီး “ဒုန့်ခင်ခင်လေး” က မှော်ဆရာ
မှတ်တမ်းများ ရေးစဉ်က အမည်ဖြစ်သည့် “ကိုကိုလေး” ဖြင့်
ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း (၅)

‘မှော်ဝန်းသီဂီ’ ဟူသော ကြေးပြား ဆိုင်းဘုတ်ကလေးသည် ကြီးမားခဲ့ထည်သော သံတိုင်ဝင်းတံခါးကြီး၏ ဘေးရှိ အုတ်နံရံတွင် အရောင်မထွက် မပြောင်လက်ဘဲ တည်ရှိလေ၏။ ယင်းသို့ ကြေးပြား ဆိုင်းဘုတ်ကလေး၏ အရောင်မှိန် ဟောင်းနွမ်းနေသကဲ့သို့ပင် ခြံဝင်း အတွင်း၌ မပြုမပြင် နှစ်ရှည်လများ ပစ်စလက်ခတ်ထားခဲ့သော သစ်ပင် ပန်းပင်များမှာ ရှည်လျားရှုပ်ထွေးသော အကိုင်းအခက်၊ အရွယ်၊ အနွယ် များဖြင့် လူသွားလမ်းကလေးမျှ မရှိအောင် အုပ်ဆိုင်းလွမ်းမိုးထားလေ၏။

ရှေးအခါက အလှအပ စိုက်ပျိုးထားခဲ့သည်နှင့် တူသော ထားဝယ် မိုင်း၊ ဒေါင်းစရစ်၊ တိုက်ပန်းဖြူ စသည့် နွယ်ပင်အမျိုးအစားများမှာလည်း ပြုပြင်ကိုက်ညှပ်ပေးမည့်သူမရှိတိုင်း ခြံအတွင်းရှိ မရန်းပင်၊ သရက်ပင်၊ စံကားဝါပင် စသည့် ပင်မြင့်ကြီးများပေါ်သို့ ကျူးကျော်ဖုံးလွမ်းကာ ရုပ်လုံးရုပ်ပြောင်ကြီးများအလား ပတ်နွယ်ရစ်လိမ်ထား ရုံမက အချို့မှာ အပင်မြင့်ဆီမှ တစ်ဖန် မြေပြင်သို့ပြန်ဆင်းရန် တွဲလိတွဲလောင်း စာဘူး တောင်းကြီးများပမာ တွဲရရွဲကျကာနေသောကြောင့် ခြံကြီးတစ်ခြံလုံးမှာ

အုပ်ဆိုင်းမည်းမှောင် အလင်းရောင်မရှိ တောကြီး မျက်မည်းအတိ
ဖြစ်နေလေတော့၏။

ထိုခြံအို ခြံရိုင်းကြီး၏ အလယ်ဗဟို၌မူကား အလွန်ဟောင်းနွမ်း
လျက် ကြီးမားရှေးကျလှသော ဆင်ဝင်အုတ်ခံ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး တစ်လုံး
ကိုလည်း သစ်ပင်ရိုင်းများအကြားမှ တစ်စိတ်တစ်ဒေသအားဖြင့် တွေ့မြင်
နိုင်လေ၏။

ထိုအိမ်အိုနှင့် ခြံဟောင်းပိုင်ရှင်ကား ဂျာမနီပြန် ဆရာဝန်ကြီး
ဦးဘခက်ဆိုသည့် အဘိုးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ ဦးဘခက်မှာ
ဂျာမနီပြည်မှ ဆရာဝန်ဘွဲ့ကို ယူခဲ့သူဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ဆေးပညာ
အတတ်တွင် တစ်ဖက်ကမ်းခပ် တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်လာသူ ဖြစ်၍
ခပ်ငယ်ငယ် အရွယ်ကောင်းစဉ်က မန္တလေး-ရန်ကုန် စသော စည်ကား
သော မြို့ကြီးတို့တွင် ကိုယ်ပိုင်ဆေးဆိုင်ကြီးဖွင့်ကာ လူနာတို့ကို လက်ခံ
ကုသခဲ့ခြင်းဖြင့် မြို့ပေါ်တွင် အကျော်ဇေယျ နာမည်ဂုဏ်ထူး ရခဲ့လေ
သည်။

အဘယ်ဆရာဝန်က လက်လျှော့သည်ဖြစ်စေ ဆရာဝန်ကြီး
ဦးဘခက်လက်သို့ ရောက်လာလျှင် မျက်ဖြူဆိုက်နေသော လူနာဖြစ်လင့်
ကစား အသက်ချမ်းသာရာရသည်ဟု လူနာရှင်တို့ အယူရှိကာ အထူး
ခေတ်ကောင်းခဲ့သလောက် ဦးဘခက်တွင် ငွေပဒေသာပင်ကြီးတွေ ပေါက်
နေသကဲ့သို့ ဒီရေအလား ထားစရာမရှိအောင် စီးပွားတက်ခဲ့ပြီးမှ ဆရာဝန်
ကြီးဦးဘခက်မှာ 'မမှားသောရှေ့နေ မသေသောဆေးသမား' ဆိုသော
စကားအရ ဦးဘခက်၏ ချစ်လှစွာသော ဇနီးမယားမှာ သမီးငယ်ကလေး
တစ်ယောက်နှင့် လင်သည် ဦးဘခက်ကို ပစ်ခွာလျက် သေမင်းရွာသို့
လိုက်ပါသွားရသော အချိန်မှစ၍ ဦးဘခက်မှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်
ဖြစ်ကာ လောကကြီးနှင့် ထွေးလားလုံးလား မနေတော့ဘဲ မြို့ထဲရွာထဲမှ

ခွာဖယ်ကြည့်ရှောင်ကာ မေမြို့နှင့် အနီး စခန်းဘူတာအကြား မော်တော်ကားလမ်းဘေးရှိ အဆိုပါ 'မှော်ဝန်းသီဂီ' ခေါ် ခြံကြီးတွင် အဖော်မနီးရိပ်ကြီးမှီသော တပသီရသေ့အလုပ်ပင် မဟုတ်စေကာမူ လူသူဆိတ်ကင်းရာ ထိုဌာန ထိုအရပ်တွင် မိမိတတ်မြောက်သည့် ဆေးပညာရပ်အရပ်အမျိုးမျိုးမှ ကောင်းနိုးရာရာ အညွှန်းအသားများကို လက်တွေ့စုံစမ်းလျက် တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ပညာစွမ်းနှင့်လမ်းစရှာ၍နေခြင်းဖြင့်သာ မိမိဘဝကို ပျော်ရွှင်သမှုပြု၍ နေရာတော့သည်ဟု ၎င်း၏ နောက်နောက်က ရင်းနှီးခဲ့သော အသိမိတ်ဆွေတို့ ပြောသံကို တစ်ဆင့်စကားကြားရလေတော့သည်။

ဦးဘခက်ကိုယ်တိုင်ကား အပြင်အပသို့ သွားလာခြင်း အမှုဆို၍ လုံးလုံးမပြုသလောက် နည်းပါးလေ၏။ အိမ်ကြီးတွင်မူ အပြင်ကဟောင်းနွမ်းနေသလောက် အတွင်း၌ ခိုင်ခံ့သစ်လွင်သော အခန်းကြီး နံရံကြီးများ၊ ပြတင်းတံခါးပေါက် အထပ်ထပ်များနှင့် ခမ်းနားသော ဆေးခန်းကြီးများ၊ လှပသော ဧည့်ခံခန်းကြီးများကို အံ့ဂုဏ် တံခါးဂုဏ်များနှင့်တကွ စိတ်တိုင်းကျ ပြုပြင်ဆောက်လုပ်ထားလေရာ အစေခံတစ်ယောက်၊ ထမင်းချက်သမားတစ်ယောက်နှင့်သာ ထူးဆန်းသော ဆေးပညာနည်းဆန်းတစ်ခုကို စမ်းသပ်ရှာဖွေနေသောကြောင့် ဦးဘခက်၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို မည်ကဲ့သို့ ဝေဖန်ချက်ပေးရန်ပင် ခက်ခဲလျက်ရှိလေတော့သည်။

ဦးဘခက်၏ အတွင်းကျသော လက်ရင်း လူယုံတော်ကြီး တစ်ယောက်မှာကား မန္တလေးမြို့ရှိ ရှေးကျ၍ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ဦးဘခက်ပိုင် ဆေးတိုက်ကြီး၌ လက်ထောက်ဆရာဝန်ကြီး ဦးရွှေတင်ဆိုသူ ဖြစ်လေရာ ဦးဘခက်သည် ၎င်း၏ တပည့်လည်းတပည့်၊ လက်ထောက်ဆရာဝန်လည်းဖြစ်၍ ဆေးတိုက်ကိုယ်စားလှယ်ကြီး သစ္စာရှိ

သော အဆွေခင်ပွန်းလည်းမည်၊ ညီရင်းအစ်ကိုတမျှလည်း ချစ်ကြသော ဦးရွှေတင်အား သူ၏လုပ်ငန်း အရပ်ရပ်နှင့် အကြံအစည် အမျိုးမျိုးတို့ အပြင် သားရေး၊ သမီးရေး၊ စီးပွားရေးကအစ လုံးဝ ဦးရွှေတင်ကိုသာလျှင် တာဝန်လွှဲအပ်ထားခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ဆရာဝန် ဦးရွှေတင်မှာ အနီးစခန်းရှိ ‘မှော်ဝန်းသီဂီ’ ခေါ် ခြံသို့ အရေးကိစ္စကြီးငယ်ရှိတိုင်း သူ၏ ကားကလေးနှင့် မကြာခဏ အပြေးရောက်လာကာ ဦးဘခက်အလိုရှိသမျှ အရာရာတို့ကို သေသပ်ကျိုးနွံစွာ ဆောင်ရွက် လုပ်ကိုင်ပေးရရှာလေသည်။

ဦးဘခက်၏ သမီးပျိုကလေးဖြစ်သော မေနွဲ့ရီသည်ပင် ကျောင်းပိတ်ရက်များ၌ ပျင်းရိငြီးငွေ့စရာ ကောင်းလှသော ဦးဘခက်၏ မှော်ဝန်းသီဂီဆီသို့ မပြန်ချင်ဘဲ ဆရာဝန်ကြီး ဦးရွှေတင်၏ အိမ်တွင်သာ သူ၏ သားသမီးများနှင့်အတူ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေခဲ့သည်က များလေ၏။

ဦးရွှေတင်၏ သားအကြီး ကောလိပ်ကျောင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်သူ မောင်မောင်မြသည်လည်းကောင်း၊ မေနွဲ့ရီနှင့် တစ်တန်းတည်း စာသင်ဖက်ဖြစ်သော သမီးငယ် ထွေးထွေးတင်သည် လည်းကောင်း မေနွဲ့ရီအား အဖေချင်း ရင်းနှီးချစ်ခင်ကြသလောက် ၎င်းတို့ လူငယ်များမှာလည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အထူးသဖြင့် ချစ်ခင်ကြင်နာစွာ နေထိုင်လာခဲ့ကြလေသည်။

ဤသည်တို့ကား ‘မှော်ဝန်းသီဂီ’ ခေါ် ခြံပိုင်ရှင်ဆရာဝန်ကြီး ဦးဘခက်၏အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်းချုပ် ဖြစ်လေတော့သည်။

တစ်နေ့သ၌ မေနွဲ့ရီ၊ ထွေးထွေးတင်၊ မောင်မောင်မြတို့သည် ပူအိုက်သော ကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်းဖြစ်၍ လေညင်းခံရင်း ဆိုသလို မောင်မောင်မြကိုယ်တိုင် ၎င်းပိုင် မော်တော်ကားကလေးကို မောင်းကာ မေမြို့သို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

ရင်းနှီးချစ်ခင်သော သူငယ်ချင်းဖြစ်ရုံမက မေနွဲ့ရီနှင့် မောင်မောင်မြ

တို့မှာ ဖခင်နှစ်ဦးက အသိပေးကာ အချိန်အရွယ်ရောက်က လက်ထပ်ရန် ပြောဆိုထားကြပြီးဖြစ်၍ ၎င်းတို့ကလည်း ထိုကိစ္စကို သိပြီး အချင်းချင်း သဘောကျ ကျေနပ်ချစ်ခင်ကြပြီး ဖြစ်ကြလျက် ထွေးထွေးတင်နှင့် မေ့ရီတို့မှာလည်း သူငယ်ချင်းချစ်၊ ယောက်မ ကလေးများ ဖြစ်နေကြ သလောက် ယခုကဲ့သို့ လွတ်လပ်စွာ သွားလာလည်ပတ်နေရသောအခါ အပျော်ကြီးပျော်၍ နေကြရှာလေ၏။ သို့နှင့် လမ်းခရီး အနီးစခန်းရှိ မှော်ဝန်းသီရိခြံကြီးအနီးသို့ ရောက်ကြသောအခါ ထွေးထွေးတင်က စတင်ကာ...

“မမရီရေ...၊ လမ်းကြုံလို့ရှိမှ ရီတို့ဖေဖေကြီးဆီ ဝင်ကြဦးစို့လား”

“တင် ဝင်ချင်ဝင်လေ၊ ရီတော့ ဖေဖေဆီသွားရတာ ပျင်းစရာ ကောင်းလွန်းလို့ တယ်မဝင်ချင်ဘူး၊ ဖေဖေကလည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ ဆေးခန်းထဲမှာ ကုပ်ကုပ်ကုပ်ကုပ်နဲ့ ဘာတွေလုပ်နေမှန်းမသိဘူး၊ ကိုယ့် သမီးလေး တစ်ခါတလေလာလို့မှ စကားကလေး ဘာကလေး ပြောဖော် မရဘူးကွဲ့။ ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ ကိုယ်နေရတာ သိပ်ပျင်းစရာကောင်း တာပဲ”

“အို... ဘာဖြစ်လဲ မမရီရယ်၊ လမ်းကြုံလို့ရောက်တဲ့အခါ ခဏဝင် ကြည့်လိုက်တာပေါ့၊ ကဲ... ကိုကို ခြံထဲကိုမောင်းပါ”

“ဘယ့်နှယ်လဲ ရီ၊ မောင်းရမှာလား”

“မောင်းလေ... မောင်းပါ၊ တင် ဒါလောက်ဝင်ချင်မှ ဝင်ကြတာ ပေါ့”

မောင်မောင်မြသည် ချစ်သူမေ့ရီ၏ အမိန့်ကျလာမှ ခြံထဲသို့ ကားကိုမောင်းခဲ့လေသည်။ ဆင်ဝင်အောက်ရှိ အမြဲပိတ်ထားသော တံခါး ကြီးကို အပြင်မှနေ၍ ခေါက်ကြလေ၏။ တံခါးခေါက်သံကြောင့် မျက်နှာ တစ်ခုစာမျှ ချောင်းကြည့်ရသော အပေါက်ငယ်တစ်ခု ပွင့်လာပြီး

ဦးဘခက်၏လူယုံ အစေခံကြီး ဦးသာခေါင်၏ မျက်နှာ ပေါ်လာ၏။

“ဪ...ရီရီတို့ပါလား၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာကြီး ကနေ့ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ ဘယ်သူလာလာ တံခါးဖွင့်မပေးနဲ့လို့ မှာထားပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မဖွင့်ပါရစေနဲ့။”

ဟု ပြောလေ၏။ မေနှဲ့ရီတို့သည် ထွေးထွေးတင်ဘက်သို့ လှည့်၍ မေးငေါ့ကာ...

“ကဲ... ဒါကြောင့် မမရီ မပြောလား၊ မဝင်ကြပါစို့နဲ့လို့၊ ဖေဖေ မှာ ဆေးစပ်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုက ဆယ့်နှစ်ရာသီ အမြဲအရေးကြီးနေတာ တင်ရဲ့၊ ကိုင်း... ကြာပါတယ်၊ လာပါ...သွားကြပါစို့။”

ဟုဆို၍ သုံးယောက်သား ကားပေါ်သို့တက်ကြမည်ပြုစဉ် ခြံဝင်း ထဲသို့ အခြားကားကလေးတစ်စင်း ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ခေတ္တရပ်တန့်ကြည့်နေမိကြလေ၏။

ဝင်လာသော ကားကလေးမှာ အခြားမဟုတ်၊ မောင်မောင်မြနှင့် ထွေးထွေးတင်တို့၏ ဖခင် ဆရာဝန်ကြီးဦးရွှေတင် စီးလာသော ကား ဖြစ်လေ၏။ ဦးရွှေတင်သည် မျက်မှန်ကြီးကိုတပ်ကာ ကားကလေးကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလျက် အခြား မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ဆင်ဝင် အောက်သို့ လျှောခနဲထိုးရပ်လိုက်ပြီး ဆယ့်နှစ်လက်မပတ်လည်ခန့်ရှိ သော သားရေလက်ဆွဲသေတ္တာ ကလေးတစ်ခုကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် တရိုတသေ ယုယညင်သာစွာပိုက်ကာ တံခါးရှိရာသို့ သုတ်သီးသုတ်ပျာ သွားပြီး တံခါးကိုခေါက်ရာ အတွင်းမှ ဦးသာခေါင်၏ မျက်နှာတစ်ခြမ်း ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

ဦးသာခေါင်သည် ဦးရွှေတင်ကိုမြင်လျှင် တံခါးကို အလျင်စလိုဖွင့် ပေး၍ ဦးရွှေတင် အတွင်းသို့ဝင်မိသောအခါ တံခါးကို လေသလပ်ပင် မခံ၊ လျင်မြန်စွာ တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်လေ၏။

“ကြည့်စမ်း တင်...၊ မမရီတို့လို သမီးအရင်းလာတာကို အတွေ့ မခံနိုင်ပေတဲ့ ဆေးပညာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စဆိုတော့ ဦးသာခေါင်ကြီးက ကျကျနန ဆီးကြိုပြီး တံခါးဖွင့်ပေးရတယ်ကွဲ့၊ ဖေဖေတော့ ဒီတစ်သက် ဒါတွေနဲ့ပဲ အရိုးထုတ်တော့မှာပဲ”

ဟုဆိုကာ ပြုံးလေ၏။ မောင်မောင်မြကလည်း...

“ဒါလောက် အရေးတကြီး အပင်ပန်းခံပြီး ကြံစည်နေတာဟာ ဘယ်လိုထူးခြားတဲ့ ဆေးပညာတွေများ စမ်းသပ်ကြံစည်နေသလဲ မသိရ ဘူးလား ရီရဲ့”

ဟုဆိုလျှင် မေနှဲ့ရီက ပြုံး၍...

“ရီတော့ နည်းနည်းမှ မသိရဘူး ကိုကိုမြရယ်၊ ဖေဖေ အလုပ် ကိစ္စဟူသမျှကို ကိုကိုမြတို့ဖေဖေဟာ အသိဆုံးမို့ သိချင်ရင် ကိုကိုမြတို့ ဖေဖေကို မေးကြည့်ပါလား”

“ပြောပါလိမ့်ဗျာ၊ စောင့်သာနေ၊ ကိုယ်တို့ဖေဖေက သာဆိုးသေး၊ ရီတို့ဖေဖေလုပ်တဲ့ အလုပ်ဆိုရင် ကိုကိုတို့ဖေဖေက သူ့အသက် အသေ ခံပြီး ဖုံးဖိထားတော့မလောက်ပဲ”

“ကဲ... ဒါဖြင့် အဘိုးကြီးနှစ်ယောက် သူတို့ဟာသူတို့ ဆေးခန်း ထဲမှာ ထောင်နေနေ၊ ပြားနေနေ ရီတို့အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး၊ လာပါ... သွားကြပါစို့”

ဟုဆိုကာ သုံးယောက်သား ကားပေါ်တက်ပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါး ခရီးဆက်လက် ထွက်သွားကြလေသည်။

အခန်း (၂)

အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးကား နေ့အခါပင် ဖြစ်လင့်ကစား တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက် ရှိလေ၏။ ဦးရွှေတင် အပေါ်ထပ်ဆေးခန်းသို့ ရောက် သောအခါ နာရီကို မကြာခဏကြည့်ပြီး စောင့်စားနေသော ဆရာဝန်ကြီး ဦးဘခက်နှင့် ၎င်းအနီးတွင် ဘောင်းဘီတိုနှင့် ကျန်းမာသန်စွမ်းပုံရသော သူငယ်ပျိုတစ်ဦးနှင့် အရွယ်တူ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဦးဘခက်သည် လက်ထဲမှ နားကြပ်ကြီးကို စင်ငယ်တစ်ခုပေါ်သို့ တင်လိုက်ကာ...

“ဪ... ကိုရွှေတင်၊ အချိန်မီရောက်လာရဲ့ကိုး၊ ဘယ်မလဲ ဟိုဟာ ပါရဲ့လား”

“ပါတယ်ဆရာရဲ့၊ ဟောဒီမှာ...”

ဟုဆိုကာ သေတ္တာကိုထိုးပြလေရာ ဦးဘခက်လည်း ဦးရွှေတင် အား ကျေးဇူးတင်ဝမ်းသာသော မျက်နှာထားနှင့် ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်ကာ...

“ဪ... အင်း နေရာကျလိုက်တာ၊ ကဲ... ကဲ အတွင်းဇာတ်ခန်း ထဲကို ယူသွားနှင့်ပေတော့၊ ဒီသူငယ်ကိုလည်း စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီးပြီ၊

ကိုရွှေတင်ရှာလာတဲ့ သူငယ်ပဲလေ၊ တယ်နေရာကျတယ်၊ သတ္တိဗျတ္တိက
လည်း ရှိတယ်။ ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ သွေးသားနဲ့လည်း အများကြီး
ပြည့်စုံတယ်။ သူ့ကိုလည်း အစစပြောပြပြီးပြီ။ ကိုရွှေတင်ရဲ့ သူငယ်မ
ကလေးအတွက်လည်း ငွေသုံးရာ၊ ကဲ... လေ ဒါတွေပြောပြီးပါပြီ။ လာ...
လာဟေ့ သူငယ် အချိန်စေ့ပြီ၊ ဆေးစမ်းကြစို့။”

ဟု ဆို၍ အတွင်းဓာတ်ခန်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။

ယောက်ျားပျိုလည်း အတွင်းဓာတ်ခန်းသို့ ဝင်လိုက်သွားခါနီးတွင်
မိန်းမပျိုအား...

“အသိန်းရေ...၊ ကိုလှ အခန်းထဲသွားမယ်၊ သိန်းကော ဒီက စောင့်
နေမလား၊ အထဲလိုက်ခဲ့မလား။”

“သိန်းတော့ ကြည့်လည်း ကြည့်ချင်တယ်၊ မကြည့်လည်း မကြည့်
ရဲဘူး ကိုလှရယ်၊ ဒါနဲ့ ကိုလှရယ် သိန်း ဘာပြုလို့လဲမသိဘူး စိတ်လေး
လိုက်တာ၊ မလုပ်ကြပါစို့နဲ့၊ သူတို့ငွေပြန်ပေးပြီး ပြန်ကြပါစို့လားဟင်၊
သိန်း ဒီငွေတွေလည်း မလိုချင်ပါဘူး။”

“အိုကွယ်... သိန်းကလည်း စိုးရိမ်စရာမဟုတ်တာ စိုးရိမ်နေပြန်
ပါပြီ၊ ကိုလှကို မေ့ဆေးပေးပြီး သူတို့စမ်းသပ်ထားတဲ့ ဆေးပညာ တစ်ရပ်
ဟာ အထမြောက်တယ်၊ မမြောက်ဘူးဆိုတာကို စမ်းရုံကလေး စမ်းကြည့်
မှာပါ။ ကိုလှတို့မှာ ခေတ်ကျပ်ကြီးထဲ အလုပ်အကိုင်ကလည်း မရှိတော့
ကိုယ့်မယားကလေး အသိန်းကို သူများနည်းတူ ဝတ်ချင်တာမဝတ်ရ၊
စားချင်တာမစားရ ဖြစ်နေတာလည်း မကြည့်ရက်နိုင်လွန်းလို့ပါကွယ်၊
သုံးနာရီလောက် အစမ်းအသပ်ခံရရုံကလေးနဲ့ ငွေသုံးရာရနေတာ နည်း
သလား၊ ငွေရှားတဲ့အခါ ဒီလောက်အချောင်ရတာ ရှိဦးမလား အသိန်းရာ၊
ဘာမှတွေ့ပြီး စိုးရိမ်မနေစမ်းပါနဲ့။”

ဟု စိတ်အားထက်သန်စွာ ချော့မော့ပြောသည့်တိုင်အောင် အသိန်း

မှာ ယခင်က ကျေကျေနပ်နပ် အခွင့်ပြုခဲ့ဖူးသော်လည်း ယခုကဲ့သို့ ဘီလူး
တွေ၊ ဒူးတွေ၊ မိမိလင်ယောက်ျားအား ဆေးဝါးဖြင့် ပြုပြင်စီရင်မည့်ဆဲဆဲ
ရှိနေသောအခါတွင်ကား အကြောင်းမဲ့ စိတ်များ မသိုးမသန့်နှင့် လေးလံ
လာပြီး စိုးရိမ်တကြီး ကန့်ကွက်မိရှာတော့သည်။

မိမိလက်တွင် ကိုင်ထားသော ငွေစက္ကူသုံးရာကိုကြည့်လိုက်၊
လင်သားမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်နှင့် မတော်တဆ တိမ်းချော်စောင်းပါး
သွားခဲ့သည်ရှိသော ဤငွေသုံးရာမျိုးကို မျို၍ကျနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း
ကို တွေးမိလျက် ဆေးဝါးစမ်းသပ်သည် ဆိုရာမှာလည်း ကာယကံရှင်
ကိုယ်၌ကပင် (စမ်းသပ်သည်)ဟု ဆိုထားသောကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာ
ဘာမျှမဖြစ်ဟု တထစ်ချ အာမမခံနိုင်သော အရေးအရာမျိုးဖြစ်လေရာ
အသိန်းကိုယ်တိုင် နောက်ဆုံးတွေ့မြင်လိုက်သော ဆရာဝန်ဦးရွှေတင်ကြီး
လက်တွင်းရှိ ဆေးသေတ္တာကလေးကိုလည်း အကြောင်းမဲ့သက်သက်
ကြီးမြင်ရုံနှင့် သေမင်းပမာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေမိရှာလေ၏။

သို့ကြောင့်လည်း မောင်လှက ဖျောင်းဖျချော့မော့ ပြောသည့်တိုင်
အောင် ငိုလှလှမျက်နှာကလေးနှင့်...

“အို... ကိုလှရယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အသိန်းတော့ စိတ်လေးတယ်။
မလုပ်ပါနဲ့၊ သိန်း စိုးရိမ်တယ်နော်၊ ဒီငွေတွေလည်း မယူချင်ပါနဲ့တော့။
သိန်း မဝတ်ရ၊ မစားရချင်နေပါစေ။ ကိုယ့်လင်ကိုယ့်မယားမရှိလို့ ရေ
သောက်နေရ နေရ၊ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပျော်ပျော်
ကြီးနေပါရစေလား ကိုလှရယ်”

ဟုသာ မောင်လှ၏ပခုံးကို လှုပ်ကာ လှုပ်ကာ ပူဆာမြဲ ပူဆာနေ
တော့၏။ မောင်လှကလည်း အသိန်း မိမိအတွက် အစိုးရိမ်မဖက်သင့်ရာ
မှာ ဖက်နေပြီး အမြင်သေးသော မိန်းကလေးတို့ သဘောအတိုင်း တားမြစ်
နေသည်ဟု အယူရှိကာ ‘ဘာမှမဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ စိတ်အေးအေးသာထား’

ခဏထိုင်စောင့်နေဖို့အကြောင်း' လောက်ကိုသာ နားဝင်အောင် လှည့်ပတ် ပြောဆိုကာ ဆေးခန်းရှိရာသို့ ဝင်လာလျှင် တံခါးဝတွင်ပင် မိမိကိုလာ ခေါ်သော ဆရာဝန်ကြီးဦးဘခက်နှင့် ပက်ပင်းပါ တွေ့ရလေ၏။

“ဪ... မောင်ရင်၊ လာ... လာ စမ်းသပ်စရာ အချိန်နီးနေပြီ”

ဟုဆိုကာ မောင်လှကို အတွင်းသို့ခေါ်ယူလိုက်စဉ် စိုးရိမ်နေသော အသိန်းသည် မိမိလင် ဘယ်ကဲ့သို့ အစမ်းသပ်ခံရမည်ကို သိလိုသဖြင့် အတူဝင်လိုက်မည်ပြုလေရာ ဆရာဝန်ကြီးဦးဘခက်သည် အသိန်းကို လက်နှင့် လှမ်း၍တားဆီးလိုက်ကာ...

“အို... သူငယ်မ၊ မင်း အပြင်ကပဲ ထိုင်ပြီးစောင့်နေပါလေ၊ ဆေးခန်းထဲကို လူအပိုဝင်လို့မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သောကြောင့် အသိန်းမှာ စိတ်ငယ်ငယ်နှင့်ပင် အပြင် တွင် ကျန်ရစ်ရရှာတော့သည်။

အသိန်းသည် ဦးဘခက်၏ နောက်ဆုံးမျက်နှာထားနှင့် ၎င်းပြော လိုက်သော မာဆတ်ဆတ်စကားကို များစွာသဘောမကျလှပေ။ ထိုသို့ သဘောမကျခြင်းသည်ပင် ယခင်က စနိုးစနောင့်ဖြစ်နေခဲ့သော စိတ်များ ကို တိုးတက်သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာစေရန် ထောက်ခံအားပေးနေသကဲ့သို့ ရှိလေတော့သည်။

မောင်လှကို ဆွဲခေါ်သွားပြီးနောက် ဆေးခန်းတံခါးကြီးကို ပိတ် ကာ အတွင်းမှ ကန့်လန့်ချထားလိုက်သော အသံကိုပင် ကြားရ၍ ‘ဒီဆရာဝန်ကြီးဟာ ငါ့လင်ကို ဘယ်လိုများ လုပ်ပစ်မှာပါလိမ့်’ ဟူသော စိုးရိမ်ပူဆွေး စိတ်မအေးမှုတို့မှာ နှလုံးသွေးထဲသို့ တိုးတက်ကာ တဒိတ် ဒိတ် ခုန်၍လာတော့၏။

ထို့ကြောင့် ‘သူတို့ ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ မြင်ရအောင် ချောင်းကြည့် မယ်၊ ငါ့လင်ကို ဘယ်လိုများ ဆေးစိရင်ကြမှာတဲ့လဲ၊ ဦးရွှေတင်ဆိုတဲ့

လူကြီးယူလာတဲ့ သေတ္တာကလေးကလည်း ဧကန္တ ငါ့လင်ရဲ့ အသွေး အသားနဲ့ အသက်ဝိညာဉ်ကို တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ယူလာတဲ့ ကိရိယာတန်ဆာ ကလေးနဲ့ တူတာပဲ၊ ငါမသင်္ကာဘူး၊ တစ်နည်းနည်းနဲ့ မြင်ရအောင် ကြည့်မယ်’ သို့ ရေရွတ်ကာ ချောင်းကြည့်ရန် အပေါက်ငယ်များကို ကြိုးစားရှာဖွေ၍ နေမိလေတော့၏။

သို့ရာတွင် အိမ်ကြီးမှာ ထူထဲခိုင်ခံ့စွာ စီမံဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်ကြီးဖြစ်၍ အပ်ဖျားဝင်နိုင်သော အပေါက်တစ်ခုကို တွေ့ရှိရန်ပင် များစွာ ခဲယဉ်းလျက် ရှိလေတော့၏။

လောကမှာ မမြင်ရသောအရာကို ပိုမိုမြင်ချင်တတ်သော အလေ့ ဝါသနာအတိုင်း အသိန်းမှာ မမြင်ရတာကိုပင် မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ကြည့်ချင်မြင်ချင်လာလေ၏။ ကြည့်ချင်မြင်ချင်တိုင်း မကြည့်ရ မမြင်ရ သောအခါ စိုးရိမ်သော စိတ်တို့မှာလည်း ပိုမိုပြင်းထန်လာလေတော့ သည်။

“ဘာလဲ ဒီလူကြီးတွေဟာ မရိုးဘူး၊ ကိုလှကို တစ်ခုခုလုပ်ကြ တော့မယ်။ တကယ် ရိုးရိုးမှတ်မှတ်သာဆိုရင် ငါ့ကို မဝင်နဲ့လို့ တားမြစ် မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုတော့ မရိုးလို့သာ ငါ့ကို မဝင်ရဘူးလို့ ပြောတာပဲ။ သူတို့ပေးတဲ့ငွေလည်း မလိုချင်ပါဘူး” ဟု စိတ်တွင်းမှ စဉ်းစားကာ လူကိုယ်တိုင်လည်း မြင်ရနိုးနိုး ကြားရနိုးနိုးနှင့် ကြိုးစားနေရှာလေ တော့၏။ သို့နှင့် အတန်ကြာသော် ကံအားလျော်စွာ အခန်းတွင်းမှ စကားပြောသံကလေး သဲ့သဲ့ကြားရ၍ နားစွင့်၍ ထောင်လိုက်မိရာ...

“သုံးနာရီတိတိ ဒီလို အသေအတိုင်းထားရမယ်၊ ပြီးမှ ဒီဓာတ်အား ပေးတဲ့ ကိရိယာကလေးနဲ့ သူ့အသက်ဝိညာဉ်ကို ပြန်ဝင်လာအောင် လုပ်ရမယ်”

ဟူသော အသံကို ကြားရလေ၏။ “ဟုတ်ပါပြီ... ဟုတ်ပါပြီ...”

mg yoe . com

ကိုလှကို သူတို့သတ်ပစ်ကြတော့မှာပဲ။ အို... မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး၊ ဒီ လူရူးကြီးတွေ ဆေးပညာအတတ်နဲ့ ဆတ်ဆော့မှုကြောင့် စပ်ကြားက ငါ့လင် အချောင်ဝင်သေတာ မခံနိုင်ဘူး။ သူတို့ပေးတဲ့ ငွေ ၃၀၀ ဟာ လည်း မဟုတ်မှလွဲရော အသက်ဖိုး လျော်ကြေးပေးတဲ့သဘောနဲ့ ပေးတဲ့ ငွေဖြစ်မှာပဲ။ ဒီငွေ ၃၀၀ ဟာ ဘာလုပ်စရာလဲ။ ၃၀၀ မကဘူး သုံးသိန်း ရပစေ ငါ့လင်အသက်နဲ့လဲရတဲ့ ငွေဆိုရင် ငါမယူချင်တော့ဘူး။ သူတို့ ဟာ ဆရာဝန်ပီပီ အသတ်အဖြတ် အခွဲအစိတ်မှာ ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ဝံ့ကြတဲ့လူတွေပဲ။ လူကိုမဆိုထားနဲ့ တိရစ္ဆာန်အဖြစ်နဲ့ အေးအေး ချမ်းချမ်းနေနေတဲ့ ဖားကလေးတွေ၊ ကြွက်ကလေးတွေ၊ ငှက်ကလေး တွေရဲ့ အသက်ကိုတောင် သတ်ဖြတ်ပြီး ရင်ခွဲ အူအသည်းကို ထုတ်နုတ် စုံစမ်းနေကြတဲ့လူတွေ။ ဒီတော့ ကိုလှကိုလည်း ကြာကြာပစ်ထားလို့ ဟန်ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်းသတဲ့။ ပုလိပ်(ရဲ) ကို အတင်း ပြေးပြီး သတင်းပေးမှဖြစ်တော့မှာပဲ” ဟု ပိုင်းဖြတ်ကာ အိမ်ကြီးအတွင်း မှ လျင်မြန်စွာ ပြေးထွက်လာလေတော့သည်။

ခြံအပြင်သို့ရောက်၍ မေမြို့သွား ကျောက်လမ်းကြီးပေါ်သို့ ရောက် လျှင် အရင်ဆုံးတွေ့ရသော ခရီးသွား မော်တော်ကားတစ်စင်းကို ဇွတ် အတင်း တောင်းပန်စီးနင်းကာ ပုလိပ်ဌာနသို့ ရောက်လာလေ၏။ ကတိုက်ကရိုက်နှင့် ပုလိပ်ဌာနသို့ရောက်လျှင် ရောက်ချင်းပင် ဆိုင်ရာ ပုလိပ်အရာရှိတို့အား...

“ကျွန်မ ယောက်ျားကို တစ်ဆိတ်လိုက်ကယ်ပေးကြစမ်းပါ ရှင်၊ ကျွန်မလင်ကို ဆရာဝန်ကြီးဦးဘခက်က ခေါ်ယူပြီး သူ့ဆေးခန်းကြီး ထဲမှာ တံခါးအလုံပိတ်ထားပါတယ်။ ကျွန်မ မသင်္ကာဘူး။ သူတို့ ပြောကြတဲ့စကားထဲမှာလည်း ၃ နာရီလောက် အသေအတိုင်းထားမယ် လို့ ပြောသံကြားရတယ်။ တစ်ဆိတ် လိုက်ကယ်ပေးကြပါ။ ဒီအလုပ်ကို

နည်းနည်းကလေးမှ ကျွန်မ သဘောမတူပါဘူး”

ဟုဆိုကာ ပုလိပ်တို့ကို မရမကတိုင်ချက်ပေး ပူဆာပြီး အရေး
တကြီး ခေါ်၍လာလေ၏။

အခန်း (၃)

အသိန်းနှင့် (ရဲ)များ စကားပြောကြပြီး အရေးတကြီးနှင့် မှော်ဝန်း သီဂီခြံကြီးဆီသို့ လာနေကြစဉ် အခိုက်အတန့်မှာ ဆရာဝန်ကြီး ဦးဘခက်နှင့် ဦးရွှေတင်တို့သည် ၎င်းတို့၏ ဆေးခန်းကြီးအတွင်း၌ နက်နဲ သိမ်မွေ့၍ အရေးပါအရာရောက်လှသော မိမိတို့ ရှာဖွေစမ်းသပ်ထား သည့် ဆေးနည်းကို စိတ်အားထက်သန်စွာ အလုပ်ရှုပ်လျက် ရှိနေဆဲ ဖြစ်လေ၏။

မောင်လှမှာ လျှပ်စစ်ဓာတ်အိုး ဝါယာကြိုးတို့ဖြင့် ပြုပြင်ထား သော မှန်သေတ္တာရှည်ကြီးအတွင်းတွင် ပက်လက်အိပ်နေရလေ၏။ ထွက်သက် ဝင်သက်ကိုလည်း ဆရာဝန်ကြီး ဦးဘခက်ပြောသည့်အတိုင်း မနှေးမမြန် ခပ်မှန်မှန် ရှုလျက်ရှိလေ၏။ မှန်သေတ္တာရှည်ကြီး၏ ခေါင်းရင်းပိုင်း တွင်ကား ဝိုင်ယာကြိုး ကြီးငယ်အပေါင်းနှင့် ဆက်သွယ်တပ်ဆင်ထား သော ဖန်ဘူး၊ ဖန်ပြွန်၊ ဖန်အိုး၊ ဖန်ချောင်းများ၊ အတိုင်းအထွာ အမှတ် အသားပြသည့် ခွက်များ၊ စက်အဖွင့်အပိတ် ခလုတ်အမျိုးမျိုးများနှင့် ရှုပ်ထွေးနေသည့် စင်မြင့်တစ်ခုရှိလေ၏။

ဦးဘခက်သည် မောင်လှ၏ ထွက်သက်ဝင်သက်ကို မမှိတ်သော မျက်လုံးဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရာမှ စိတ်တိုင်းကျသော အခြေအနေသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဓာတ်ခွက်ခုံကလေးနားတွင် အချက်ပေးလျှင် အသင့်ခလုတ်နှိပ်ရန် ဟန်ပြင်နေသော ဦးရွှေတင်ကို လက်နှင့် အချက်ပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဦးရွှေတင်သည် ခုံအစွန်းရှိ ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်လေရာ ဖန်ပြွန်၊ ဖန်ချောင်း၊ ဖန်ပြောင်း၊ ဖန်ခွက် တင်ထားသော ခုံငယ်တစ်ခုလုံးရှိ စက်ကိရိယာမှန်သမျှ တရွရွ တငြိမ်ငြိမ် သူ့အစိတ်အပိုင်းနှင့် သူဟာ တာဝန်ရှိသမျှ ဆောင်ရွက်နေကြဘိသကဲ့သို့ ရှိကြလေ၏။

ဦးဘခက်နှင့် ဦးရွှေတင်တို့လည်း ဓာတ်ခလုတ်ကို ဖွင့်ပြီးနောက် မှန်သေတ္တာအတွင်းရှိ မောင်လှကို စိုက်ကာ အကဲခတ်နေကြလေ၏။

မောင်လှကား ခုံပေါ်ရှိ ဖန်သီး ဖန်အိုးတွေ လှုပ်ရှားလျက် ဒီဂရီမှတ်ခွက်ရှိ တဖျတ်ဖျတ်လှုပ်ရှားနေသော အိမ်မြှောင်လက်တံကလေး တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်မှန်းမသိ ငြိမ်လာလေ မောင်လှ၏ အသက်ရှူသံများ တစ်စတစ်စ ဝေးလံသွားလျက် နောက်ဆုံး၌ကား မှတ်ခွက်ရှိ အိမ်မြှောင်လက်တံကလေး လုံးဝ ငြိမ်သက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မောင်လှ၏ အသက်ရှူခြင်းလည်း လုံးဝရပ်စဲသွားကာ လူသေပကတိကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဦးဘခက်လည်း မောင်လှအား နားကြပ်နှင့် နားထောင်ရာမှ နှစ်သိမ့်ကျေနပ်သော မျက်နှာကြီးသို့ ပြောင်းလဲကာ ဦးခေါင်းကို သွက်လက်စွာညိတ်လျက် ဦးရွှေတင်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“သေသွားပြီ၊ အောင်ပြီ... အောင်ပြီ၊ အသက်ကို ထုတ်ပစ်တဲ့နည်းဟာ နောက်ကို ဒီနည်းအတိုင်း အသုံးပြုဖို့ အတည်ပြုလိုက်”

ဟုဆိုလျှင် ဦးရွှေတင်လည်း အားရကျေနပ်စွာ ဆေးဒိုင်ယာရီ

စာအုပ်ကြီးကို ဖွင့်လှစ်ကာ ရေးမှတ်လေ၏။

ထို့နောက် ဦးဘခက်သည် ဦးရွှေတင်ယူလာသော သားရေ
သေတ္တာငယ်ကို ဖွင့်လှစ်ကာ ထိုကိစ္စတွင် အရေးအကြီးဆုံး၊ အသုံး
အဝင်ဆုံး အချုပ်အချာ အခရာဖြစ်သည့် ဓာတ်ဖန်သီးလေးတစ်စုံကို
ယုယညင်သာစွာ ထုတ်ယူလိုက်ပြီးလျှင် ခုံပေါ်ရှိ ဓာတ်ခွက်ဖန်အိုးတို့၏
အလယ်ဗဟိုတွင် သေချာစွာ တပ်ဆင်လိုက်လေ၏။ ဖန်သီးကို ခိုင်ခံ့စွာ
တပ်ဆင်ပြီးနောက် ဓာတ်ခလုတ်ကိုဖွင့် ပိုက်လုံးကို ဝိုင်ယာကြိုးတို့ဖြင့်
မောင်လှအလောင်းရှိသော မှန်သေတ္တာကို ဆက်သွယ်တပ်ဆင်လျက်
မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေကြ၏။

လုံခြုံသော ဆေးခန်းကြီးတစ်ခုလုံးကား လျှပ်စစ်ဓာတ်သံတို့ ဖြင့်
ဆူညံလျက်ရှိလေ၏။ ဦးဘခက်နှင့် ဦးရွှေတင်တို့လည်း မောင်လှ၏
အသက် ပြန်ဝင်မဝင်ကို စိုက်ကာ ကြည့်နေရာမှ ဦးဘခက်က...

“ဒီမှာ ကိုရွှေတင်၊ ဟောဒီ တင်ပရေချာမှတ်ခွက်ဟာ ဒီကိစ္စမှာ
ဒုတိယအခရာပဲနော်၊ အသက်ကို ထုတ်ပစ်တဲ့အခါမှာလည်း အိမ်မြှောင်
ကလေးငြိမ်သွားရင် အသက်ထွက်သွားပြီဆိုတာ သိရတယ်၊ အခု
အသက်ကို ပြန်သွင်းတဲ့အခါမှာလည်း လူ့ရဲ့အသက်ဝင်ပြီး နှလုံးသွေး
လှုပ်ရှားလာတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် အိမ်မြှောင်လက်တံကလေးဟာ ပြန်ပြီး
လှုပ်ရှားလာမယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီအိမ်မြှောင်ဟာ မှန်သေတ္တာထဲက လူ့ရဲ့
အသက်ကို ရှိမရှိ အမြဲသတိပေးနေတယ်။ ဟောဒီ ဖန်သီးနှစ်ခုဟာ
ကတော့ ထုတ်ပြီးတဲ့အသက်ကို ပြန်ဝင်လာစေဖို့ အလုပ်လုပ်ရတဲ့ ပထမ
အရေးကြီးဆုံးဆိုတာ သိပြီပဲလေ။ ဒီနည်းဟာ အောင်မြင်သွားမယ်ဆိုရင်
ဒီကမ္ဘာကြီးမှာ ရုပ်နာမ်သင်္ခါရတို့၊ အနိစ္စတို့ဆိုတဲ့ တရားတွေ တစ်ခါ
တည်းကွယ်သွားမယ်၊ ဘယ်လောက် အဖိုးတန်တဲ့ ပစ္စည်းဆိုတာလည်း
ဘယ်သူမှ တန်ဖိုးဖြတ်နိုင်ကြမယ် မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်ုပ်နဲ့

နှစ်ယောက်တည်း စမ်းသပ်တွေ့ရှိထားတဲ့နည်းမို့ ကျုပ်ကလွဲရင် ဒီပညာကို ခင်ဗျားပဲအသုံးချနိုင်မယ်၊ ဟော... ဟော အိမ်မြှောင်လက်တံ လှုပ်ခါနီးပြီထင်တယ်၊ ကြည့်စမ်းပါဦး ကိုရွှေတင်ရဲ့”

“မလှုပ်သေးပါဘူး၊ ခင်ဗျားစိတ်က ထင်နေလို့ပါ၊ တစ်နာရီခွဲတိတိကြာမှ တင်ပရေချာမှတ်ခွက်က ထူးခြားလာရမယ် မဟုတ်လား၊ အခု ဆယ့်ငါးမိနစ်တောင် မရှိသေးပါဘူး ဦးဘခက်ရဲ့”

“အေးလေ... ဟုတ်ပေသားပဲ၊ ကျုပ်က သိပ်ပြီး စိတ်စောနေမိတာကိုး၊ အလို... အပြင်က လူသံတွေထင်တယ်၊ အရေးထဲ ဘယ်က ဧည့်သည်တွေများ လာပြန်ပါလိမ့်၊ တံခါးမှာ ဦးသာခေါင်ကို အစောင့်ထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဦးသာခေါင် အရေးတကြီး ဘယ်သူမှမဝင်ရအောင် စောင့်နေလျက်ပါ။ လာရင်လည်း တခြားက ဧည့်သည်တော့ မဟုတ်တန်ပါဘူး၊ မောင်မောင်မြတို့ မေနွဲ့ရီတို့လူစုနဲ့ တူပါတယ်၊ ခုတင်က ကျွန်တော်ဝင်လာတော့ ခြံထဲမှာ တွေ့ခဲ့ပါသေးတယ်”

“အလို... နားထောင်စမ်း၊ သူတို့တော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး၊ အသံတွေက သိပ်ပြင်းတာပဲ။ ဟော... ဟော ဆေးခန်းတံခါးကို တအားထုနေကြပြီ”

ထိုအခိုက်၌ ဆေးခန်းတံခါးကို ပြင်းထန်ဆူညံစွာ ထုလျက် အမြန် ဖွင့်ရန် (ရဲ) အာဏာသံများကိုပင် ထပ်ကြားရလေ၏။

“ဟော... ကိုတင်ရွှေ (ရဲ)တွေပဲ၊ ဘာများလာပြီးနှောင့်ယှက်ကြသလဲ မသိဘူး၊ မဖြစ်ဘူး တံခါးဖွင့်ပေးမှထင်တယ်”

“ကျုပ် သွားဖွင့်လိုက်ရမလား ဦးဘခက်”

“အို... အို... နေပါစေ၊ ကိစ္စပေါ်လာရင် ကျုပ်သာ တာဝန်ခံမယ်၊ ခင်ဗျား ဟောဒီ ဖန်သီးကလေးတွေယူပြီး မလွယ်ပေါက်က ဆင်းပြေး

ပေတော့၊ ဖန်သီးကလေးက သိပ်အရေးကြီးတယ်ဗျာနော်။ မပျက်စီး မချို့ယွင်းပါစေနဲ့ ကျုပ်တို့အသက်နဲ့ ရင်းနှီးပြီး လုပ်ကိုင်ကြံစည်ထား ရတဲ့ ပစ္စည်းဗျာ၊ ကဲ...ကဲ သွားပေတော့”

ဟုဆိုကာ ဓာတ်ခလုတ်များကို ပိတ်လျက် တစ်ချက် တစ်ချက် လှုပ်ရှား၍ ဓာတ်အားပေးနေသော ဖန်သီးကလေးကို ကပျာကယာ ဖြုတ်ယူပြီး သေတ္တာငယ်တွင် သေချာစွာထည့်လျက် ဦးရွှေတင်လက်သို့ အပ်၍ လျှို့ဝှက်သော အတွင်းလမ်းမှ တိမ်းရှောင်ထွက်ပြေးစေပြီးလျှင် ဦးဘခက်တွင်ကား (ရဲ)များကို တံခါးဖွင့်၍ ပေးလိုက်လေ၏။

ပုလိပ်များကို ခေါင်းဆောင်လျက် ရှေးဦးစွာ အတွင်းဘက်သို့ ပြေးဝင်လာသူကား အသိန်းဖြစ်လေ၏။

“ကျွန်မယောက်ျား၊ ကျွန်မယောက်ျား ဘယ်မှာလဲ။ ကိုလှရေ၊ ကိုလှ...ကိုလှ”

ဟုခေါ်ပြီး ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ဆေးခန်းတစ်လျှောက် လိုက် ရှာလေ၏။ ရဲများလည်း အချို့က ဦးဘခက်ကို ဝိုင်းထားလျက် အချို့က မောင်လှကို ရှာဖွေကြလေ၏။ အသိန်းမှာ မှန်သေတ္တာကြီးကို သွားတွေ့၍ အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ အတွင်းမှာ စင်းစင်းကြီး အသက်ဝိညာဉ် ကင်းနေသော မောင်လှ၏ အလောင်းကိုတွေ့ရလျှင်...

“အမလေး... ကိုလှကို သတ်ပစ်ကြပြီ၊ ဟောဒီမှာ ဟောဒီမှာ...”

ဟုဆိုကာ တစ်ခါတည်း မေ့မြော၍ သွားလေတော့၏။ (ရဲ) များ လည်း အလောင်းနှင့်တကွ တွေ့ရှိရသော ဆရာဝန်ကြီးဦးဘခက်ကို လူသတ်မှုနှင့် လက်ထိတ်ခတ်လိုက်ကြလေသတည်း။

ဦးဘခက်သည် မိမိရည်ရွယ်စူးစိုက်လျက်ရှိသော အလုပ်အကိုင် ကြီး ပျက်စီးရရုံမျှမက ဂုဏ်သရေရှိ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သော မိမိအား လူသတ်မှုနှင့် ရဲများ၏ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံရသောအခါ ကြိတ်မနိုင်

ခဲမရ အခံရခက်နေရှာ၏။ မိမိကို အဖမ်းအဆီးခံရသည်ထက် တစ်ဝက် တစ်ပျက် အသက်ကို ပြန်မသွင်းရသေးသော မောင်လှအတွက် ပိုမို စိတ်ပျက်မိလေ၏။ သို့ရာတွင် ဦးဘခက်မှာကား ဘာမှမပြော တုဏှိ ဘော မကျေမချမ်းကြီးသာ လူတစ်စုကို စိုက်ကာကြည့်နေရာမှ မောင်လှ အလောင်းကို ဖက်ကာဖက်ကာ...

“ကိုလှရဲ့ ကောင်းကြသေးရဲ့လား၊ ငွေကလေးသုံးရာရတာနဲ့ ရှင့်အသက်ကို ရက်ရက်ရောရော လုပ်ပစ်ရသလားကိုလှရဲ့၊ ရှင့်အသက်နဲ့ လဲရတဲ့ငွေကို ကျွန်မ ဘယ်နေရာသွားပြီး အသုံးချရမှာလဲ။ ဆရာဝန် ကြီးရဲ့၊ ရက်စက်ပါပေရဲ့ ရှင့်အသက် ရှင့်အရွယ်နဲ့မလိုက် လူတစ်ဖက် သားကို တရားမဲ့သတ်ပစ်တာ ကောင်းသလားဟင်၊ ရှင်ဟာ သိပ်ယုတ်မာ တာပဲ။ သားသတ်၊ ငါးသတ်၊ လူတစ်ဦးရဲ့ အသက်ကိုလည်း ပုရွက် ဆိတ်လောက်မှ မမှတ်တဲ့လူကြီးပါလား၊ ကျွန်မယောက်ျားကို ဘာရန် ငြိုးရှိလို့ လှည့်စားပြီး သတ်ပစ်ရတာလဲရှင့်”

ဟု ငိုယိုရင်းမှ ဦးဘခက်ကို ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့လေ ၏။

ဦးဘခက်ကား စကားတစ်လုံးမှမပြော၊ စိတ်တိုစိတ်ပျက်လှသော ကြောင့် တွေဝေကြည့်နေရာမှ အသိန်းက ရန်တွေ့နေပြန်သောအခါ ဒေါသထွက်လာပြီး...

“ဟဲ့... ကောင်မလေး၊ ခွေးစကားမပြောနဲ့၊ နင့်လင်ကို ငါမသတ် ဘူး၊ နင်သတ်တာ၊ နင်ရဲတွေသွားခေါ်လို့ ငါ့အလုပ်တွေလည်း အားလုံး ပျက်စီး၊ မောင်လှကိုလည်း အသက်ပြန်မဆက်ပေးရတော့ဘူး၊ ခွေးမလေး... နင် အင်မတန်မိုက်တယ်”

ဟု ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကြီး ပြန်ပြောလေ၏။ အသိန်းကား မခံနိုင် ကက်ကက်လန်အောင် ထပ်၍ ရန်တွေ့ပြန်လေ၏။ ရဲတို့ကား အချိန်

များစွာ အကုန်ခံလိုဟန် မရှိပေ။

“ကဲ... ဆရာဝန်ကြီး၊ ခင်ဗျားကို လူသတ်မှု ထင်ရှားနေတဲ့အတွက် ဖမ်းရတာပဲ။ အလောင်းကိုလည်း ဂါတ်ထဲ ယူရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောရာ ဦးဘခက်သည် မောင်လှ၏ အလောင်းဘက်သို့ ဝမ်းနည်းသောမျက်နှာကြီးနှင့် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“နေကြပါဦး (ရဲ)တို့ရယ်၊ ဒီအလောင်းဟာ တကယ်အပြီး သေသွားတာ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ကျုပ်ဆေးပညာနဲ့ ပြန်ရှင်အောင် လုပ်ဖို့ရာ ခဏသတ်ထားတာပါ။ မယုံရင် ခင်ဗျားတို့ သုံးနာရီလောက် စောင့်”

ဟု စကားမဆုံးသေးမီ (ရဲ)များမှာ ဟားတိုက်ကာ ရယ်မောကြ လျက်...

“အဘိုးကြီး... ခင်ဗျားရူးနေသလား၊ သေပြီးတဲ့လူတစ်ယောက် အသက်ကို ခင်ဗျားလို တောရခိုနေတဲ့ ဆရာဝန်အို ချိုကျိုးနားရွက်ပြတ် ကြီး မပြောထားနဲ့ မိုးပေါ်ကသိကြားနဲ့ ဘုရားတောင်မှ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကဲ... ကဲ ဟေ့အကောင်တွေ၊ ဒီအဘိုးကြီး သွေးရူးသွေးတန်းနဲ့ ပြောနေ တာ အရေးစိုက် နားထောင်မနေပါနဲ့ကွာ၊ မြန်မြန်ခေါ်ခဲ့ကြပါ။ ထမင်း ဆာလှပြီဟေ့”

ဟုဆိုလျက် အလောင်းရော လူပါ ဂါတ်ဌာနသို့ ဖမ်းဆီးခေါ် ဆောင်လာခဲ့ကြလေသတည်း။

အခန်း (၄)

မှော်ဝန်းသီဂီခြံကြီးမှ နာမည်ကျော်ဆရာဝန်ကြီး ဦးဘခက်အား လူသတ်မှုဖြင့် ဖမ်းဆီးပြီး ရုံးတင်တရားစွဲထားကြောင်း သတင်းစာ အစောင်စောင်တွင် ထင်ရှားပေါ်လွင်စွာ ပါလာလေရာ တွေ့မြင်ကြား သိရသော လူများမှာ အကြောင်းရင်းကို မသိရှာကြသည့်အတိုင်း...

“ဟင်... ဒီအဘိုးကြီးဟာ ဘယ့်နှယ်ကြောင့် အိုကြီးအိုမမှ လူများရဲ့ အသက်တစ်ချောင်းကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ရသလဲ”

ဟု တွေးသူကတွေး၊ အချို့ကလည်း...

“အဘိုးကြီးဟာ ရန်ငြိုးတစ်ခုခုရှိလို့ ဒီလူကို သတ်တာဖြစ်မှာပဲ”

ဟူ၍လည်းကောင်း။ အချို့ကလည်း...

“ဟာ... ဒီအဘိုးကြီးဟာ ဆေးရူး၊ မှော်ရူး၊ လောကဓာတ်ပညာ ရူးကြီးပါ။ ဒါကြောင့် ဆေးစမ်းတဲ့သဘောနဲ့ ဒီလူကို ငွေပေးဖြားယောင်း ပြီးလုပ်ရာမှာ အလုပ်မနိုင်တာနဲ့ စပ်ကြားက လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက် ဟာ အချောင်သက်သက်မဲ့ ဝင်သေရရှာတာပဲတဲ့”

ဟု သတင်းစာပါ အကြောင်းများကို ဖတ်ရှုရသလောက် မသိသူ

တွေကို တစ်ဆင့် ဖောက်သည်ချခြင်းအားဖြင့် အတော်ပင် အုတ်အော် သောင်းတင်း ဖြစ်နေလေ၏။

ဦးဘခက်၏ သမီးကလေး မေနှဲ့ရီကား မိမိဖခင်မှာ ဂုဏ်သရေရှိ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါလျက် 'သားပစ် မယားပစ် ဆိုသလို' ဝါသနာကြီးလှသော ဆေးပညာအတွက်နှင့် အရှက်တကွ အကျိုးနည်း ဖြစ်ရသည်တို့ကို မကြားရက် မမြင်သာဖြစ်ကာ မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက် ငိုယိုနေမိရှာလေ၏။ တစ်ခါတစ်ခါလည်း ကရုဏာဒေါသဖြစ်ပြီး သူ့ဖခင်၏ ဆေးခန်းကြီးကိုပင် မီးတင်ရှို့ပစ်ချင်သလိုလို ရှိတော့၏။

ဦးရွှေတင်မှာမူကား ဦးဘခက်၏ လူသတ်မှုအတွက် အမျိုးမျိုး အဘက်ဘက်မှ ကြိုးစားဆောင်ရွက်၍ နေရလေတော့သည်။ အကောင်း ဆုံးသော ဝတ်လုံကြီးများကို ငှားလျက် အမှုမှ လုံးဝလွတ်စေရန် ကြိုးစား စီစဉ်နေလေ၏။ ရုံးတင်၍ အမှုစစ်ဆေးတိုင်းလည်း အရေးတကြီး ထင်ရှားလှသော နိုင်ငံကျော်အမှုကြီးတစ်ခု ဖြစ်လေရာ လာရောက် နားထောင်သော ပရိသတ်များ၊ သတင်းထောက်များမှာ တစ်ရုံးလုံး ပြည့်ကျပ်စွာ စည်ကားလျက် ရှိလေတော့၏။

ရုံးထုံးစံအတိုင်း အမှုမှာ မကြာခဏ ရက်ချိန်းပြောင်းကာ ရက်လ ရှည်ကြာစွာ စစ်ဆေးလျက်ရှိလေ၏။ အာမခံမရ၊ ထောင်ထဲတွင် အချုပ် ချထားခြင်းခံရသော ဦးဘခက်ထံသို့ ဦးရွှေတင်သည် လည်းကောင်း၊ မေနှဲ့ရီသည်လည်းကောင်း၊ အခြားမှ ရင်းနှီးခင်မင်သော မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများသည် လည်းကောင်း မကြာခဏ လာရောက်ကာ ဦးဘခက် အားမငယ်စေရန် အမျိုးမျိုး မျှော်လင့်အားတက်ဖွယ်ရာ စကား များကို ပြောဆိုအားပေးကြလေ၏။

အိုမင်းရင့်ရော်လျက် ဂုဏ်သရေနှင့်မလိုက်အောင် 'မြင်မလျော် ဆင်တော်နှင့်ခလောက်' ဆိုသလို ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း

လူသတ်မှုနှင့် အဖမ်းခံရလျက် အချုပ်ခန်းတွင် စက်ရှင်ရုံးမှ အမိန့်ချမည့် နေ့ရက်ကို စောင့်နေရသော ဦးဘခက်အတွက် ဖြစ်ပျက်ရပုံ အကြောင်း ကြောင်းကို ထောက်ကာ သနား၍ နေကြရရှာတော့သည်။

အမှုကား ထင်ရှားသော အမှုကြီး ဖြစ်နေပေသည်။ မသိမလိမ္မာ၍ ဒေါသအလျောက် လူတစ်ဦး၏အသက်ကို လက်လွန်သတ်ဖြတ်မိသော အမှုမျိုးလည်းမဟုတ်၊ တတ်သိလိမ္မာသော ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်က သိလျက်နှင့် တမင်ကျူးလွန်မိသကဲ့သို့သော အမှုမျိုးဖြစ်လေရာ စက်ရှင် တရားသူကြီး၏ စိတ်သန္တာန်မှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လျှော့ပေါ့စီရင် ရန် အခွင့်အရေး မရနိုင်သကဲ့သို့ ရှိလေ၏။

ရှေ့နေများ၊ ဝတ်လုံများသည်လည်းကောင်း ဦးဘခက်၏ အသိ မိတ်ဆွေများနှင့်တကွ သားသမီးတို့မှာ အမှုသွား ထင်ရှားလေးလံသော အဖြစ်ကို တွေးမိတိုင်း ဦးဘခက်အတွက် စိတ်လက်မဖြောင့် တကြောင့် ကြကြ ဖြစ်ရလေတော့၏။

ဦးဘခက်မူကား အများက စိုးရိမ်ပူဆွေးနေသလောက် ကိုယ်ရေးကို မစဉ်းစားဘဲ မသေသင့်ဘဲ သေဆုံးသွားရရှာသော မောင်လှအတွက် တသက်သက်တွေးပြီး တရေးရေး စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေရှာသည့် အလျောက် တောက်တခေါက်ခေါက်နှင့် အချုပ်ခန်းအတွင်း စင်္ကြံ လျှောက်၍သာ နေလေတော့သည်။

ဘေးက တွေ့မြင်ရသူများမှာမူကား ဦးဘခက်၏ ထူးခြားသော အမှုအရာကြောင့် 'ဒီလူကြီးဟာ လူများအသက်သတ်တုန်းကတော့ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်ပြီး ခု သူ့အပြစ်ခံရတော့မယ်ဆိုတော့ ကြောက်တတ်လိုက်တာ၊ တောက်... တခေါက်ခေါက်နဲ့ သွေးပျက်နေပြီ' ဟု ပြောဆို မေးငေါ့သူ မေးငေါ့လျက် ရှိလေ၏။

မေနှဲ့ရီပင်လျှင် မိမိဖခင်၏အကြောင်းရင်း စိတ်ရင်းကို မသိသဖြင့်

တစ်ရံဆံလူသူစိမ်းများ ထင်မြင်သလို ထင်မြင်မိလေ၏။ ဦးရွှေတင်ကား အမှုသွား ထင်ရှားလွန်းအားကြီးသဖြင့် ဦးဘခက်အတွက် စိတ်မသက်သာတိုင်း အချုပ်ခန်းသို့ မကြာမကြာ လာရောက်ကာ နောင်ရေးအတွက် ဘယ်ကဲ့သို့ အမှာအထားရှိမည်ကို နားထောင်ရန် တိုက်ရိုက်မဟုတ်ဘဲ သွယ်ဝိုက်သောနည်းတို့ဖြင့် မှာထားစေလိုကြောင်း အရိပ်အမြွက် ပြောမိလေသည်။

“ဦးဘခက်၊ ခင်ဗျားတော့ ဒီအမှုက အပြစ်လွတ်ဖို့တော့ အင်မတန် ခဲယဉ်းနေပြီ၊ ဒီတော့ နောင်ရေးအဖို့ရာ ယခုလိုခင်ဗျား အသက်ထင်ရှားရှိနေတုန်းက မှာချင်ရာတွေမှာခဲပါဗျာ၊ ကျုပ် တာဝန်ခံဆောင်ရွက်ဖို့ အသင့်ရှိပါတယ်”

ဟု ပြောင်ပြောင်ထုတ်မပြောရက်၍ သွယ်ဝိုက်ကာ ပြောရှာသည့် တိုင်အောင် ဦးဘခက်ကား တစ်စုံတစ်ရာ မှာကြားခြင်းမရှိ၊ တွေတွေကြီး ငေးမောလျက် နက်နဲစွာ စဉ်းစား၍သာနေလျှင် ဦးရွှေတင်မှာ ဦးဘခက်အတွက် အတော်ကြီးစိတ်ပျက်မိလေ၏။

သို့နှင့်လည်း ယုံမှတ်ချစ်ခင်သော မိတ်ဆွေကောင်းအချင်းချင်း ဖြစ်သည်တစ်ကြောင်း၊ အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ မိမိ၏ လက်ဦးဆရာကဲ့သို့ ဖြစ်သည်တစ်ကြောင်း နောင်ရေးအတွက် ဆရာခြေရာကို နင်းရတော့မည့် တာဝန်ခံတစ်ဦး ဖြစ်လာရတော့မည်တို့ကြောင့် စိတ်ရှည်ရှည်သာ မညည်းမညူ ဦးဘခက်အား သက်သာစွာ ဖျောင်းဖျနေရရှာလေ၏။

သို့နှင့် နောက်ဆုံးတွင် အမှုစီရင်ချက်ချမည့်နေ့သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ ဦးဘခက်၏ နှုတ်ပါးစပ်မှ ထုချေချက်ဆို၍ကား ရုံးတင်စစ်သည့် အချိန်အခါကစ၍ စီရင်ချက်ချမည့်နေ့အထိ မောင်လှကို တမင်သတ်ခြင်း မဟုတ်၊ မိမိစမ်းသပ်အောင်မြင်ထားသော သေသူကို အသက်ပြန်၍ရှင်စေသည့် ဆေးပညာ နည်းကောင်းတစ်ခုအတွက် စမ်းသပ်ရန်အလို့ငှာ

ခေတ္တသေစေရကြောင်း။

ထိုအလောင်းကို သုံးနာရီအတွင်း အသက်ပြန်ဝင်လာရန် ပြုလုပ် နေဆဲ (ရဲ)များ လာရောက်ဖမ်းဆီးခြင်းခံရ၊ အလောင်းကိုလည်း ဆေးရုံသို့ ယူ၍ ရင်ခွဲသဖြင့် အားလုံး ချို့ယွင်းပျက်စီးသွားရသောကြောင့် မောင်လှ အသက် မဆုံးရှုံးသင့်ဘဲနှင့် ဆုံးရှုံးသွားရသောကြောင့် မိမိဆေးပညာမှာ မောင်လှ၏အသက်နှင့် မစမ်းသပ်မီ ယုန်တစ်ကောင်၊ ကြွက်တစ်ကောင်၊ ကြောင်တစ်ကောင်နှင့် မျောက်တစ်ကောင်ကို စမ်းသပ်အောင်မြင်ခဲ့ဖူး ကြောင်း။ ထို့ကြောင့် မောင်လှကို ရဲရဲကြီး စမ်းသပ်ဝံ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း။

ဖမ်းဆီးစဉ်အခါက (ရဲ)များသာ သုံးနာရီမျှ ဆိုင်းငံ့မည်ဆိုပါက မောင်လှ အသက်ပြန်ရှင်ရမည် ဧကန်ဖြစ်ကြောင်း စသည်များသာ အဖန် တလဲလဲ ထွက်ပေါ်လာသောကြောင့် (ရဲ)များအစ တရားသူကြီးနှင့် ဂျူရီ လူကြီးများအဆုံး တရုန်းရုန်း ပွဲကျစေသော ရယ်ဖွယ်ပြက်လုံး ယုံတမ်း စကားတစ်မျိုးအလား တဟားဟား တသောသော ဖြစ်နေတော့၏။

ဦးဘခက်မှာ မိမိက လေးနက်စူးရှစွာ ပြောလိုက်သော စကားကို အများပရိသတ်တို့ ရယ်သွမ်းသွေးခြင်းခံရသောအခါ အသည်းစပ်ကို အပ်နှင့်ဆွသလို ဆတ်ဆတ်ခါမျှ နာကြည်းလှလေ၏။

လူအိုလူမင်းကြီးပီပီ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်အောင် ဒေါပွလာပြီး ဂျူရီလူကြီးများ တရားသူကြီး၊ အစိုးရရှေ့နေ၊ တရားလိုမ အသိန်းတို့အား အံသွားကြီးများခဲကာ ဒေါသအလျောက် ဝင်းဝင်း တောက်သော မျက်လုံးကြီးများနှင့် စားမလိုဝါးမလို ကြည့်မိလေသည်။

တပည့်ကြီး ဦးရွှေတင်တစ်ယောက်သာလျှင် ဦးဘခက်၏ အစွမ်း ထက်သော ဆေးပညာ၏ အကြောင်းကို သိရသဖြင့် ဦးဘခက်၏ စကား များ မည်မျှလေးနက်ကြောင်း သိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးရွှေတင်မှာ ရယ်သွမ်းသွေးကြသူများကို ဦးဘခက်နည်းတူ စိတ်တွင်းမှ နာကြည်း

ငြူစူမိလေတော့၏။

သို့နှင့် ထိုနေ့အဖို့ နောက်ဆုံးစီရင်ချက်မှာ ဦးဘခက်အား သေစား သေစေရန် ကြိုးဒဏ်ပေးလိုက်သော စီရင်ချက်သည် အားလုံး၏ ယူဆ ထင်မြင်ချက်အတိုင်းထက် လျော့ပါးခြင်းမရှိ ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေ တော့၏။

တစ်ရုံးလုံးရှိလူများမှာ မိမိတို့မှန်းခြေနှင့် ကိုက်၍နေသောကြောင့် များစွာ ထူးခြားခြင်းမရှိလှသော်လည်း သမီးဖြစ်သူ မေနှဲ့ရီမှာကား ဖခင်၏ချစ်ခြင်းဖြင့် ပြင်းပြစွာ ပူလောင်လျက်...

“အမလေး... ဖေဖေရဲ့၊ ကောင်းကြသေးရဲ့လား။ ဖေဖေ ဆေး ပညာ အတတ်ဆန်းလွန်းလို့ သေပန်းပွင့်ရပါပေါ့လား ဖေဖေရဲ့။”

ဟု ဦးဘခက်ကို ပိုက်ဖက်ကာ အားရပါးရ ငိုကြွေးရှာလေ၏။

ဦးဘခက်ကား မိမိအတွက် မိုးကြိုးဝရဇိန်လက်နက်ကဲ့သို့ ထက်မြက်ပြင်းထန်လှသော စီရင်ချက် ထွက်လာသည့်တိုင်အောင် အထူး တလည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်းမရှိ၊ ဂျူရီလူကြီးများနှင့် တရားသူကြီး တို့ကိုသာ မျက်မှောင်ကုတ်ကြီးနှင့် စိုက်ကြည့်နေမိလေ၏။ ထို့နောက် ဦးရွှေတင်လည်း ဝမ်းနည်းစိတ်မကောင်းသော မျက်နှာနှင့် ဦးဘခက် အနီးသို့ ရောက်လာပြီး...

“ဆရာကြီး ဘာမှစိတ်မငယ်နဲ့နော်၊ ကျွန်တော်တို့ အယူခံတက် ပြီး သူတို့ကြိုးမိန့်ကြီးကို မပျက်ပျက်အောင် ဖျက်ဆီးပစ်မယ် ခင်ဗျ”

ဟု တီးတိုးပြောရာ ဦးဘခက်မှာ မနှစ်သက်လှသော မျက်နှာကြီး ဖြင့် ခေါင်းကြီးကို တွင်တွင်ယမ်းကာ...

“အို... ကိုရွှေတင် ကျုပ်မကြိုက်ဘူး၊ ခင်ဗျား ဘယ်နည်းနဲ့မှ အယူခံမဝင်ရဘူး၊ အခုပေးထားတဲ့ ကြိုးမိန့်အတိုင်းရှိပေစေ၊ ကျုပ်အဖို့မှာ တစ်သက်တစ်ကျွန်းကျတာထက် ကြိုးမိန့်က ပိုပြီးအဖိုးတန်တယ်”

ဦးရွှေတင်သည် ဦးဘခက်အား စိတ်မှ နှံ့ပါသေးရဲ့လားဟု စူးစိုက်ကာ စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်မိရှာသည်။

“ကိုရွှေတင် ကျုပ်ကိုရူးနေတယ် ထင်လို့လား၊ ကျုပ် မရူးဘူး၊ ဒီအချက်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ အရေးအကြီးဆုံး ရည်ရွယ်ချက်ပဲဗျ၊ ဒီအနားလာ ကျုပ် တိုးတိုးပြောမယ်။ ဟို(ရဲ့)နှစ်ကောင်ကို ခဏဖယ်ထုတ်လိုက်စမ်းပါ။ အဲ... လေရှိပါစေ၊ မြန်မာမှမဟုတ်ပဲ၊ ကုလားပဲ။ ကျုပ်တို့ပြောတာ နားလည်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါထက် ကျုပ်ပြောတာ ခင်ဗျားသေသေ ချာချာ လုပ်ရမယ်နော်၊ ကတိကောင်းကောင်းခံစမ်းပါ”

“စိတ်ချပါ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် ဆရာကြီးစကားကို အမြဲ နားထောင်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း အသိသားနဲ့”

“ဒါတော့ သိပါရဲ့လေ၊ သို့ပေတဲ့ ထုံးစံရှိသလောက် မှာရတာကိုး။ ဒီလို... ဒီလို ကျုပ်တို့ရဲ့ အသက်သွေးခဲနဲ့တူတဲ့ ဟိုဖန်သီးကလေးဟာ ကိုရွှေတင်ဆီမှာ လုံခြုံကောင်းမွန်စွာ ရှိရဲ့နော်”

“ရှိပါတယ်ဗျာ... ရှိပါတယ်။ ဒါကလေးကိုတော့ အသက်နဲ့ ထပ်တူ တရိုတသေကြီး သိမ်းထားပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ... ဒါဖြင့် ကျုပ်ပြောမယ်၊ ကျုပ်ကို အယူခံမဝင်နဲ့၊ သူတို့ ရက်ချိန်းတဲ့နေ့မှာ ကြိုးမိန့်နဲ့သတ်ပါစေ၊ နောက်ပြီး ကိုရွှေတင်က ကျုပ်အလောင်းကို သဂြိုဟ်ဖို့ဆိုပြီး သေပြီးပြီးချင်း တောင်းယူနော်၊ နောက် ခြံကြီးထဲအမြန်ယူ၊ ခြံထဲမှာ ဂူသွင်းထားဟန်လုပ်ထားပြီး ကျုပ် စီမံစမ်းသပ်ထားတဲ့နည်းနဲ့ပဲ ကျုပ်အသက်ကို ခင်ဗျားကပြန်သွင်း၊ ဟုတ်ကဲ့လား။ ကျုပ်များ သေရာက ပြန်ရှင်လာတယ်ဆိုရင်တော့ဗျာ တစ်နိုင်ငံလုံးကို သွက်သွက်ခါ တုန်လှုပ်သွားမှာပဲ။ ကျုပ်စကားကို နားမဝင် အရူးလုပ်ဝိုင်းရယ်ပြီး မတရားသဖြင့် သေစားသေစေလို့ အမိန့် ချလိုက်တဲ့ ခွေးမသား တရားသူကြီးနဲ့ ဂျူရီလူကြီးတွေကိုလည်း ငါ့ဆေး

ပညာအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိကြပြီလားလို့ အကြောင်းပြလိုက်
မယ်၊ အဲဒါက ခင်ဗျား မမေ့နဲ့နော်”

ဦးရွှေတင်သည် စောစောက သွေးရူးသွေးတန်း ပြောနေသည်
ထင်မိသမျှ ယခုမှ ဦးဘခက်၏ နက်နဲသော အကြံဉာဏ်ကို ပွင့်လင်းစွာ
သိလာသောအခါ မိမိတို့ ဆရာတပည့် အနှစ်နှစ်အလလက ရှာဖွေဆည်း
ပူးထားသော ဆေးပညာ၏အစွမ်းကို သိရတော့မည်ဟု ယုံကြည်သဖြင့်
အားတက်၍ လာလေ၏။ ဆရာကြီးဦးဘခက် ပြောဆိုမှာထားချက်
တို့ကိုလည်း ကောင်းစွာ မှတ်သားလျက် ရှိလေ၏။

အချိန်စေ့သဖြင့် ရဲအရာရှိများက လူချင်းခွဲရန် ပြောသောအခါတွင်
ဦးရွှေတင်သည် ဦးဘခက်အား ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းစွာ နှုတ်ဆက်နေ
ပေ၏။ ‘ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပါမည်’ ဟူ၍ နောက်ဆုံး
ကတိပေးပြီးလျှင် လူချင်းခွဲခဲ့လေသည်။ ကြိုးဒဏ်စီရင်ခံရသော သူ၏
ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာကို မြင်ကြရသော အစောင့်အရှောက်များက အံ့ဩ
လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ရုံးတွင် ဦးဘခက်၏အမှုကို လာရောက်နားထောင်ကြသော
ပရိသတ်များမှာလည်း ဦးဘခက်၏ တည်ကြည်ခံ့ညားသော အမူအရာ
မျက်နှာထားများကို မြင်ကြရသောအခါ မည်သို့မျှ မတွေးတောတတ်
အောင် ရှိကြလေ၏။

“ဒီအဘိုးကြီးဟာ ရူးများနေပြီလား၊ လူထူးလူဆန်းကြီးပဲ။ လူသေ
ကို ပြန်ရှင်အောင်လုပ်တယ်ဆိုလို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ မသိဘူးလေ၊ ခေတ်
ကြီးက လောကဓာတ်ထွန်းကားနေတဲ့ ခေတ်ဆိုတော့ ဖြစ်ချင်လည်း
ဖြစ်မှာပဲ၊ လူသေများ ပြန်ရှင်အောင်လုပ်နိုင်ရင်တော့ ဘုရားဟောတရား
တွေဟာ ပစ်လိုက်ရတော့မှာပေါ့”

စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ပြောဆိုကြလေ၏။

တချို့ကလည်း...

“ရဲတွေ မှားတယ်၊ ဦးဘခက်ပြောသလို သုံးနာရီလောက်ဆိုင်း
လိုက်ရင် ကောင်းမယ်၊ ခုတော့ ဦးဘခက်ဟာ သူ့ပညာကို သူမစမ်းသပ်
လိုက်ရတော့ သေရတာတောင် ဖြောင့်ဖြောင့် မသေရဘူးပေါ့၊ သုံးနာရီ
ခွင့်မပေးလို့သာ၊ ပေးရင် မောင်လှကို ရှင်အောင် လုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာ
ယုံကြည်လျက် ရှိနေသေးတယ်”

ဟူ၍ ပြောဆိုကြလေ၏။

ဦးဘခက်နှင့် ဦးရွှေတင်တို့ တီးတိုးပြောဆိုပြီး အားတက်ရွှင်လန်း
သော မျက်နှာများကို မြင်ကြရသော သူတို့ကလည်း...

“ဘယ်လိုများ ကြံစည်ကြဦးမလဲ၊ အတော်တော့ ထူးဆန်းတဲ့
လူတွေပဲ”

စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံပြောဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။ မေနှဲ့ရီ
ကလေးမှာမူ မိမိဖခင်အား ‘ကြိုးဒဏ်ပေးလိုက်သည်’ ဟူသော အမိန့်ကို
ကြားလိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သတိမေ့ကာ တက်၍သွားသဖြင့်
အိမ်သို့ မော်တော်ကားနှင့် အမြန်ခေါ်ဆောင်ခဲ့ရလေ၏။

အခန်း (၅)

ထိုအဖြစ်အပျက်တို့ဖြစ်ပျက်ပြီးနောက် တစ်နှစ်ကျော်အချိန်
ကာလသို့ ရောက်ရှိသောကာလ၌...။

ကျွန်တော်သည် မေမြို့တွင် အခွင့်နှင့် အနားယူနေသော စက်ရှင်
မင်းကြီး ဦးဖိုးမြစ်နေအိမ်သို့ ယခုနေ့ပင် ဧည့်သည်အဖြစ်နှင့် ဆိုက်ရောက်
လာခဲ့ပေ၏။

ကျွန်တော်လာခဲ့ခြင်း၏အကြောင်းရင်းမှာ ပူအိုက်သောအခါ
မဟုတ်၍ ဥရောပတိုက်သားတို့ကို အားကျကာ မေမြို့သို့ အအေးခံ
လာခဲ့သူလည်း မဟုတ်ပေ။ စက်ရှင်မင်းကြီး ဦးဖိုးမြစ်တို့နှင့်လည်း
ရှေးအခါက ရင်းနှီးသိကျွမ်းဖူးသော မိတ်ဆွေဟောင်းများလည်း မဟုတ်
ပါ။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်၏ အသိမိတ်ဆွေဖြစ်သော ဝတ်လုံ ဦးလှဖေ
၏ ညွှန်ကြားချက်အရ စက်ရှင်မင်းကြီး ဦးဖိုးမြစ်တို့က ကျွန်တော့်အား
မရမက တောင်းပန်ခယ၍ ခေါ်ပင့်လာခြင်းကြောင့် 'ဆရာ' ဟူသော
အနေဖြင့် အိမ်ဦးခန်းတွင် အလေးအမြတ် နေရာပေးထားခြင်း ခံရပါ၏။

မင်းကြီးအိမ် ဖြစ်သည့်အတိုင်း အိမ်ကြီးမှာ ကျယ်ဝန်း ခမ်းနားလှ ပါ၏။ အသုံးအဆောင် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများမှာလည်း ဝင်းဝင်း ပြောင်ပြောင် အရောင်ယှက်သန်းလျက် ရှိပေ၏။

သို့ရာတွင် ဦးဖိုးမြစ်နှင့်တကွ အိမ်သူအိမ်သား အပေါင်းတို့၏ မျက်နှာမှာ သိုက်မြိုက်ခမ်းနား၍ ပျော်မွေ့သာယာဖွယ်သော နေအိမ်ကြီး နှင့်အမျှ ပျော်မွေ့ကြည်လင်ခြင်းကင်း၍ ကြောက်ရွံ့ခြင်း ပြင်းစွာဖြစ်နေ သကဲ့သို့ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည့်အပြင် ကျွန်တော့်ကိုပင် သူတို့၏ ကိုးကွယ်ရာတစ်ခုကဲ့သို့ စိတ်အားထက်သန်စွာ အားထားနေကြရှာပါ သည်။

အထူးသဖြင့် ဦးဖိုးမြစ်သည် ပိုမိုထိတ်လန့်လျက် သူ၏ မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်ပြီး မျက်လုံးကြီးများမှာလည်း ကြောက်အားနှင့် ဝိုင်း၍ နေသည်ဟု ထင်ရပေ၏။

“ဆရာလေးရယ်၊ ကျုပ်တော့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ကြောက် စောမွန်နေပြီ၊ ဆရာလေးအကြောင်းကို ဝတ်လုံဦးလှဖေဆီက သတင်းရ တာနဲ့တစ်ပြိုင်တည်း ‘ငါတော့ ကိုးကွယ်ရာရပြီဟဲ့’ ဆိုပြီး အရေးတကြီး ပင့်ခေါ်ရတာပါပဲ။ ကယ်ပါဦး ဆရာရယ်” ဟု မျက်နှာငယ်ငယ် ကလေးနှင့် ပြောရှာသောအခါ ရုံးတစ်လုံး ဓားတစ်စင်းနဲ့ စက်ရှင်မင်းကြီး တစ်ဦးက ဤမျှလှူနေပျက်အောင် ကြောက်လန့်စိုးရိမ်နေရှာသော အဖြစ် ကို ကျွန်တော့်မှာ သနားကရုဏာသက်၍ပင် နေမိပါသည်။

သို့အတွက်...

“ဦးရယ်... ဒါလောက် မကြောက်ပါနဲ့၊ နာနာဘာဝနဲ့ ပယောဂ အစွဲသာမှန်ပါရင် ကျွန်တော့်တာဝန်ထားပါ၊ ဦးကို ရေကြည်တစ်ပေါက် မစဉ်စေရပါဘူး။ သို့ရာတွင် ဦးရဲ့ ဖြစ်ပုံအကျိုးအကြောင်းကို ကျွန်တော် သိဖို့လိုပါတယ်။ ပယောဂအစွဲသာ ဆိုရင်တော့ နှစ်ပေါင်း ဘယ်လောက်

ကြာကြာ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ပဲ ဘာအစွဲဆိုတာ အကဲခတ်နိုင် ပါတယ်။

“အခုတော့ ဦးကို သာမန်ကြည့်ရတာဖြင့် ပယောဂအရိပ်အယောင် ဆိုလို့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသမှ မတွေ့ရသေးတဲ့အတွက် ရုတ်တရက် ပယောဂအစွဲရယ်လို့ မှတ်ချက်ချဖို့ ခက်နေပါသေးတယ်။ ဒီလောက် လည်း မကြောက်ပါနဲ့၊ ဥပါဒါန်ကြောင့် ဥပဒ်ရောက်ဆိုတာလို ဦးရဲ့ မျက်နှာကြည့်ရတာ ဖြစ်တာထက် အကြောက်လွန်နေတာက ပိုနေပြီလို့ ဆိုချင်ပါတယ်” ဟု ပြောမိလျှင် ဦးဖိုးမြစ်မှာ မကျေနပ်သလိုနှင့်...

“ဆရာလေးရယ်... ကျုပ်လည်း ဒါလောက် မကြောက်တတ်ပါ ဘူး၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက အစိုးရအမှုထမ်းလာခဲ့တော့ နေ့မရှောင် ညမရှောင် မိုးရွာနေပူမရှောင် စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်း နေထိုင်လာခဲ့တဲ့ လူပါ။ တစ္ဆေ၊ သရဲဆိုတာတွေကိုလည်း နည်းနည်းမှ အယူမရှိခဲ့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ တကယ်လက်တွေ့ဖြစ်နေလို့ ဘယ်လိုကြောက်ပုံမျိုး ကြောက်မှန်း မသိပါဘူး။

“ပြီးတော့ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးဟာ ကျုပ်တစ်ယောက်သာ တွေ့ရတာ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာလေးရဲ့၊ ဒီသရဲဆွဲလို့ လောလောလတ်လတ် သေသွားရှာတဲ့လူတွေ မနည်းဘူး မနည်းဘူး။ အံ့မယ်လေး... ပြောရင်း ဆိုရင်း ကျောထဲက စိမ့်တက်လာတာပဲ” ဟုဆိုကာ အသက်လေးဆယ် ရွယ် နှုတ်ခမ်းမွေးကောင်းကောင်းနှင့် လူကြီးလူကောင်း အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်သော ဦးဖိုးမြစ်သည် ကလေးငယ်တစ်ဦးပမာ မျက်နှာကို လက်နှစ် ဖက်ဖြင့်ပိတ်ပြီး ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ရှာသည့်အတွက် ဣန္ဒြေအပျက်ကြီး ပျက်နေသည်ကို တွေ့ရပြန်လေ၏။

ထို့ကြောင့် သူ၏စိတ်မှ သက်သာရာရစေခြင်းငှာ...

“ကဲ... ကဲ ကျွန်တော်နဲ့တွေ့ပြီ၊ ဦး ဘာမှမကြောက်နဲ့တော့၊ ဦးကို

ဘယ်လိုရန်သူမျိုးမှ မနှောင့်ယှက်စေရဘူး၊ ဟောဒီ ဂုဏ်တော်ပုတီးကို ဦးလည်ပင်းမှာ ဆွဲထား၊ ဒီပုတီးဟာ အောက်တန်းစား တစ္ဆေသရဲကို မဆိုထားနဲ့ အာဠာဝကလို တန်ခိုးကြီးတဲ့ နတ်ဘီလူးများကတောင် ဖျားဖျားတုန်အောင် ကြောက်ပြီးထွက်ပြေးရတဲ့ ပုတီးပဲဦးရဲ့” ဟုဆိုကာ ကျွန်တော်၏ ကျေးဇူးရှင် ဆရာကြီးပေးအပ်လိုက်သော ဂုဏ်တော်ပုတီး ကြီးကို စွပ်ပေးထားလိုက်သောအခါ ဦးဖိုးမြစ်မှာ အတော်အားတက်လာ သည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဝတ်လုံဦးလှဖေ ရောက်လာသောကြောင့် အကျိုး အကြောင်း မေးမြန်းရန် ရှိသည်တို့ကို ထပ်မံမေးမြန်းသောအခါ ဦးဖိုး မြစ်က...

“ကဲ... ဆရာလေး၊ ကျုပ်တော့ ကြောက်လွန်းလို့ ဒါတွေထပ်ပြီး မပြောပါရစေနဲ့တော့။ ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုစခဲ့တယ်၊ အခု ကျုပ်မှာ ဘယ်လို ဘယ်လို အဖြစ်မျိုးနဲ့ တွေ့နေရတယ်ဆိုတာ ဟောဒီက ဦးလှဖေ အစ အဆုံး သိပါတယ်။ ဦးလှဖေကိုသာ မေးပါတော့။ ဦးလှဖေကလည်း ကျုပ်ကိုယ်စား တစ်ဆိတ်အပင်ပန်းခံပြီး ပြောပြပါတော့နော်”

“ကောင်းပါပြီ၊ ခင်ဗျား သက်သာသလိုသာနေပါ။ ပြောစရာ ရှိတာတွေ ကျွန်တော်က ဆရာလေးကို အားလုံးပြောပြပါမယ်။ ကဲ... ဆရာလေး အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြရအောင် ဟိုဘက်အခန်းထဲကို ကြွခဲ့ပါတော့” ဟုဆိုကာ တစ်ဖက်ရှိ စာရေးခန်းထဲသို့ ထသွားသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ဦးလှဖေသွားရာသို့ လိုက်လာခဲ့လေ၏။

ကုလားထိုင်ကိုယ်စီနှင့် ထိုင်မိကြသောအခါ ကျွန်တော်ကပင် စတင်၍ “ဘယ်နှယ်ဖြစ်ပုံလဲ ဦးရယ်၊ ဦးဖိုးမြစ်ဖြစ်ပုံ မြင်ရတာဖြင့် အတော်ပဲ အကြောက်လွန်ကဲနေရှာတဲ့ လက္ခဏာပဲ” ဟုပြောမိရာ...

ဇေ || || “ကြောက်မယ်ဆိုလည်း ကြောက်စရာပဲ ဆရာလေးရဲ့၊
 အရင် လေးငါးယောက်လည်း အခု ဦးဖိုးမြစ်ဖြစ်ပုံ
 အတိုင်းဖြစ်ပြီး ဘာမှမကြာဘူး ဒီသရဲကြီးလက်ချက်နဲ့
 မချိမဆုံ အသက်ထွက်သွားကြရှာတာ။ သူ့ကိုယ်တိုင်
 တွေ့ဖူးနေတယ်။ ဒါကြောင့် ခုလောက် ကြောက်လန့်
 နေရှာတာပဲ”

ကျွန်တော် || || “အရင်လူတွေရဲ့ဖြစ်ပုံ ကြားစမ်းပါရစေဦး”

ဇေ || || “ဒီလိုဆိုရင် အစကပြန်ပြီး ပြောမှဖြစ်မယ် ဆရာလေး
 ရဲ့။ အခု သရဲကြီးဆိုတာက တခြားလူမဟုတ်ဘူး၊
 လွန်ခဲ့တဲ့ခြောက်လလောက်တုန်းက ဦးဖိုးမြစ်ရဲ့ ရုံးမှာ
 လူသတ်မှုနဲ့ရောက်လာတဲ့ တရားခံပဲ။ အဲဒီတရားခံ
 ကို အမှုထင်ရှားတာနဲ့ သေစားသေစေလို့ ဦးဖိုးမြစ်က
 စီရင်ချက်ချလိုက်လို့ ထောင်ထဲမှာ ကြိုးစင်တင်ပြီး
 အသတ်ခံရတယ်။ အဲဒီတရားခံဟာ မကျွတ်ဘဲ သရဲ
 ဖြစ်ပြီး လက်စားချေနေတာတဲ့”

ကျွန်တော် || || “ဪ... သူ့ကို မတရားကြိုးပေးလိုက်လို့ အဲဒါမကျေ
 တာများလား”

ဇေ || || “ဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ အမှုက သိပ်ထင်ရှားတယ်။ လူကို
 ရက်ရက်စက်စက် သတ်တာလည်း အမှန်ပဲ။ ဒီတော့
 ကြိုးမိန့်ကလွဲပြီး သူ့ကို အပြစ်ပေးစရာမရှိဘူး”

ကျွန်တော် || || “ဒါဖြင့် သူက ဘာဖြစ်လို့ မကျေနပ်ရတာလဲ။ ဒီသရဲ
 လက်ချက်နဲ့ သေရတယ်ဆိုတဲ့ လူတွေက ဘယ်လို
 လူစားတွေလဲ ဦးရဲ့”

ဇေ || || “ပထမဆုံးစပြီး သရဲကြီး လက်စားချေတာဟာ တရား

လိုမကလေး မသိန်း၊ နောက်ပြီးတော့ သူ့ကို လူသတ်မှု နဲ့ဖမ်းပြီး စွဲချက်တင်တဲ့ ပုလိပ်အရာရှိသုံးယောက်။ နောက် အစိုးရရှေ့နေ၊ ယခု သူ့ကိုတရားစီရင်တဲ့ စက်ရှင်မင်းကြီး ဦးဖိုးမြစ်အလှည့်ရောက်နေပြီ”

ကျွန်တော် ။ ။ “ဒါဖြင့် သူ့လက်ချက်နဲ့ လူငါးယောက်သေပြီးပြီ ဆိုပါ တော့၊ ခြောက်ပုံက ဘယ်လိုတဲ့လဲ”

ဖေ ။ ။ “စခြောက်ပုံကတော့ ကြိုးစင်တင်သတ်လို့ ရှည်ထွက် နေတဲ့ သူ့လည်ပင်းကြီးဖော်ပြီး မည်းမည်းကြီး ပေါ် ပေါ်လာတာပဲတဲ့၊ ထောင်အရာရှိတွေပြောတယ်၊ သတ်ပြီး ကြိုးစင်က ဖြုတ်ချလိုက်တော့ သူ့လည်ပင်း ကြီးဟာ နဂိုထက် တစ်ဆလောက်ရှည်ပြီး အပေါ်ပိုင်း ရှူးနေသတဲ့။ အခြောက်ခံရတဲ့သူတွေဟာ သူ့ပုံကို အလောင်းက လည်ပင်းရှည်ကြီးအတိုင်း တွေ့ရတယ် တဲ့။ ပါးစပ်ကလည်း စကားပြောသေးတယ်တဲ့။ ‘ငါ မသေဘူး၊ နင်တို့ငါ့ကို မတရားဝိုင်းသတ်ပေတဲ့ ငါမသေဘူး။ အခု နင်တို့ကို ငါ့အကြောင်းပြမယ်။ ငါနေတဲ့အိမ်ကို လာခဲ့ကြ’ လို့ သုံးလေးခါ လာလာပြီး ခေါ်သတဲ့။

“အဲဒီလို အခေါ်ခံရတဲ့သူတွေဟာ တစ်ခါတည်း ထိတ် လန့်ကြောက်ရွံ့ပြီး နောက်ဆုံး သူ့အိမ်ကြီးကို မသွားဘဲ မနေဝံ့ဘူး၊ သွားရတယ်။ သွားပြီး လူတစ်ယောက်မှ မနေတဲ့ သူ့အိမ်ပျက်ကြီးထဲရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင် တည်း ဘာဖြစ်တယ်မသိဘူး တစ်ကိုယ်လုံး မီးသွေး တုံးလို မည်းပြီးသေရတာပဲတဲ့။

“အခုလည်း ဦးဖိုးမြစ်ကို လာလာခြောက်ပြီးတော့ သူ့အိမ်ကိုလာရမယ်လို့ ခေါ်နေသတဲ့၊ သွားရင်လည်း သေမှာပဲ၊ မသွားဘဲနေလည်း သူ့လည်ပင်းရှည်ကြီးနဲ့ လာလာခြောက်ခံရတာနဲ့ပဲ အကြောက်လွန်ပြီး သေမှာပဲ”

ကျွန်တော် ။ ။ “ဪ... တစ်မျိုးပါလား၊ ဒါနဲ့ သူ့အိမ်ထဲမှာ သွားသေတာကို ဘယ်သူတွေသိသလဲ ဦးရဲ့”

ဖေ ။ ။ “ဒီလို ဒီလို ဆရာလေးရဲ့။ ပထမဆုံး တရားလိုမကလေးကို လာလာခြောက်လို့ သူငယ်မ သိပ်ကြောက်ပြီး သွေးရူးသွေးတန်း ဖြစ်နေရှာတယ်။ တစ်နေ့ ကောင်မလေး ပျောက်သွားတာနဲ့ သူ့အမျိုးများက ဧကန္တ သရဲခေါ်တဲ့ဆီ လိုက်သွားပြီဆိုပြီး သူ့အိမ်ပျက်ကြီးကို လိုက်ရှာတော့ သူမငယ်ရဲ့ အလောင်းတစ်ခုလုံး မီးသွေးတုံးလို မည်းပြီးသေနေတာ တွေ့ရတယ်။ နောက် သူ့ကိုဖမ်းတဲ့ရဲတွေ ပျောက်သွားတော့လည်း အဲဒီအိမ်ကြီးထဲ တွေ့လို့တွေ့ငြား လိုက်ကြည့်တော့ ပထမမိန်းကလေး သေသလို သေနေတာ တွေ့ကြရတယ်”

ကျွန်တော် ။ ။ “သူ့အိမ်က ဘယ်မှာလဲ ဦးရဲ့”

ဖေ ။ ။ “သူ့အိမ်က အနီးစခန်းက ခြံအိုကြီးထဲမှာ၊ ရှေးကျောင်းပျက်ကြီးများလို အင်မတန်ပျက်စီးနေပြီး သရဲခြောက်တယ်ဆိုပြီး ဘယ်သူမှ ခြံထဲမဝင်ဝံ့ဘူး။ သူ ကြိုးမိန့်နဲ့ သေပြီးကတည်းက ဘယ်သူမှနေဖို့မပြောနဲ့၊ ဝင်တောင် မကြည့်ဝံ့ကြလို့ ခြံကြီးလည်း တောဖြစ်နေပြီ။ အိမ်ကြီး

ကလည်း အတော်ကြီးတယ်။ အဆောင်ဆောင် အခန်း
ခန်းတွေကလည်း များပါဘိသနဲ့၊ သူမသေခင်က
လည်း ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ သူနဲ့ အစေခံတစ်ယောက်နဲ့ပဲ
လာနေကြတယ်တဲ့”

ကျွန်တော် ။ ။ “ဘာကြောင့် ဒီလိုတောကြီးထဲမှာ အိမ်ကြီးကြီးလာ
ဆောက်ရတာလဲ။ အိမ်ကြီးကြီး ဆောက်နိုင်တာ
ထောက်ရင် ချမ်းချမ်းသာသာ အစားထဲကထင်ရဲ့”

ဖေ ။ ။ “ဟုတ်တယ်၊ ချမ်းသာပြီး ဂုဏ်ရှိတဲ့ လူကြီးတစ်
ယောက်ပေါ့။ သူ လူသတ်မှုဖြစ်တော့ အသက်ငါး
ဆယ်ကျော်ပြီ”

ကျွန်တော် ။ ။ “အို... ဒီလို လူကြီးလူကောင်း ဂုဏ်သိက္ခာ အရွယ်ကြီး
မှာ ဘာပြုလို့ လူသတ်ရပါလိမ့်နော်”

ဖေ ။ ။ “လူတစ်မျိုးကြီးပဲ ဆရာလေးရဲ့၊ ဦးလည်း သူ့အမှု
တုန်းက သူ့ဘက်ကနေပြီး ရှေ့နေလိုက်ခဲ့ရလို့သာပေါ့။
အစိုးရဘက်က သာလိုက်မိရင် ဦးလည်း သရဲဘဝနဲ့
လက်စားချေခံရတဲ့ အထဲပါနေမှာ”

ကျွန်တော် ။ ။ “အို... ဦးက သူ့အမှုမှာ ရှေ့နေလိုက်ပေးရသေးသကိုး။
အင်း... တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့
အကြောင်းပဲ။ ကဲ... ကဲ ဆက်ပြောပါဦး”

ဖေ ။ ။ “ဒီလိုဆရာလေးရဲ့၊ သူက တခြားမဟုတ်ဘူး၊ ဆရာ
ဝန်ကြီးဦးဘခက်တဲ့၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဂျာမနီ
ပြည်ကို ဆေးအတတ်ပညာ သွားသင်တယ်။ အရွယ်
လည်းရောက်ရော ဆေးအတတ်နဲ့ လောကဓာတ်ပညာ
ဘက်မှာ ထူးထူးချွန်ချွန် ပေါက်ရောက် အောင်မြင်လာ

တယ်။ မြန်မာပြည်ရောက်တော့ အိမ်ထောင်ကျပြီး ဆေးဆိုင်ကြီးတစ်ခုဖွင့်လို့ ‘ဆရာဝန်ကြီး ဦးဘခက်’ ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ အတော်ထင်ရှားတာပဲ”

“ဆေးကုသတဲ့ဘက်မှာ အင်မတန်ကျွမ်းကျင်ပြီး နာမည်ရနေတယ်။ ဘယ်ဝေဒနာဖြစ်ဖြစ် သူနဲ့တွေ့ရင် နတ်သိကြားနဲ့ တွေ့ရသလို ကျန်းမာသွားတာပဲ။ ဆေးတွေရောင်းရ၊ လူနာတွေကုရလွန်းလို့ ရလိုက်တဲ့ငွေတွေဆိုတာ သောက်သောက်လဲရော။ နာမည်ကလည်း သိပ်ကောင်း၊ လူပေါင်းကလည်း အင်မတန် ဝင်ဆံ့တယ်။ ဦးရွှေတင်ဆိုတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကိုလည်း သူ့လက်အောက် နိဿရည်းခံတပည့် လက်ထောက် ဆရာဝန်ကလေးအဖြစ်နဲ့ ငှားထားလိုက်သေးတယ်။ “ပြီးတော့ ဆေးနဲ့ပတ်သက်လို့ စီးပွားရေးတွင် ကျယ်နေသလောက် ရသမျှငွေတွေကို ဆေးဘက်က အမျိုးမျိုး ချဲ့ထွင်နေတာပဲ။ တော်လည်းတော်တဲ့ လူကြီးပဲ။ သူ့မှာ သမီးကလေးတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမရှိတာလည်း အင်မတန်ဂရုစိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဆေးတိုက်အလုပ်ကို ဂရုစိုက်စိတ်ဝင်စားမိရင် သမီးနဲ့မယားကို လုံးလုံး သတိမရတော့ဘူးတဲ့။

“အဲဒီလိုနဲ့နေလိုက်တာ သူ့ဇနီးသည် ဆရာဝန်ကတော်ကြီး အနိစ္စရောက်သွားတော့ ဆရာဝန်ကြီးဦးဘခက်ဟာ အသက်လည်းကြီးလို့ စီးပွားရေးကို သိပ်ဂရုမစိုက်တော့ဘူး။ ဆေးတိုက်ကို သူ့သမီးကလေး မေနွဲ့ရီနဲ့ သူ့လူယုံလက်ရုံးကြီးတစ်ဆူဖြစ်တဲ့ လက်ထောက်

ဆရာဝန် ဦးရွှေတင်ဆိုတဲ့လူကြီးကို လွှဲအပ်ပြီး သူက တော့ လူတွေနဲ့အလှမ်းဝေးတဲ့ အနီးစခန်းကခြံနဲ့ အိမ်ကြီးမှာ လာနေတာပဲ။

“ဒီခြံကြီးထဲက အိမ်ကြီးကိုလည်း တစ်နေ့ သူ့အနားယူတဲ့အခါ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လာနေဖို့ဆိုပြီး သူ့ဇနီးသည်ရှိတုန်းကတည်းက စိတ်ကူးရှိသလို တဖြည်းဖြည်း အချိန်ယူပြီး ဆောက်လုပ်လာတဲ့ အိမ်ကြီးပေါ့၊ အဲဒီအိမ်ကြီးမှာနေတော့လည်း သူ့အတွက် ဦးသာခေါင်ဆိုတဲ့ လူယုံအစေခံ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်သာ ခေါ်ထားတယ်။ ဆေးဆိုင်မှာ သူ့ကိုယ်စားထားခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်ဦးရွှေတင်တော့ဖြင့် တစ်လတစ်ခေါက် လောက် သူ့ခြံကြီးထဲသွားရောက်ပြီး သူလိုတဲ့ပစ္စည်းကလေးများ၊ အစားအသောက်ကလေးများ ပို့လေ့ရှိသတဲ့။

“အဲဒီ ဦးရွှေတင်ဆိုတဲ့ သူ့လက်ထောက် ဆရာဝန်ကြီး အကြောင်းလည်း ပြောရဦးမယ်။ ဦးရွှေတင်ဟာ ဆရာဝန်ကြီးဦးဘခက်ရဲ့ တပည့်လက်ထောက် ဆရာဝန်သာဆိုတယ် သူတို့ချင်း ညီအစ်ကိုအရင်းလို ခင်မင်ကြတယ်၊ ယုံကြည်တယ်။ ဦးရွှေတင်ကလည်း ဦးဘခက်ကို ဆရာ သမားအဖြစ်နဲ့ အင်မတန် ကြည်ညိုတယ်၊ သစ္စာရှိတယ်။ လူကြီးချင်း ခင်မင်ရုံမကဘူး သားချင်း၊ သမီးချင်းလည်း သိပ်ခင်ကြတယ်။

“ဆရာဝန်ကြီးဦးဘခက်မှာ မေနှဲ့ ရီဆိုတဲ့သမီးကလေး တစ်ယောက်တည်းရှိတယ်။ လက်ထောက်ဆရာဝန်

ဦးရွှေတင်မှာ မောင်မောင်မြဆိုတဲ့ သားကြီးတစ်ယောက်နဲ့ တင်တင်ထွေးဆိုတဲ့ သမီးကလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူတို့သုံးယောက်စလုံး ဆေးကျောင်းပို့ပြီး ဆရာဝန်အတတ် သင်ပေးထားတဲ့အတွက် သုံးယောက်လုံး မေမြို့ကသူတို့ပိုင် ဆေးတိုက်ကြီးမှာ လက်ထောက်ဆရာဝန် ဆရာမတွေအဖြစ်နဲ့ စည်းစည်းလုံးလုံးလုပ်ကိုင်ပြီး လူနာတွေကိုပါ လက်ခံပြုစုနေကြတယ်။

“သူတို့အပေါ်မှာ ဦးရွှေတင်က အကြီးအကဲအဖြစ်နဲ့ အုပ်ချုပ်လို့ပေါ့လေ။ နို့... ပြီးတော့ ဒေါက်တာ မောင်မောင်မြနဲ့ ဆရာဝန်မကလေး မေနွဲ့ရီကိုလည်း အဖေနှစ်ဦးက လက်ဆက်ပေးဖို့ ရည်စူးထားကြတယ်။ လူငယ်နှစ်ယောက်ကလည်း အချင်းချင်း မေတ္တာရှိနေကြတယ်။ ဒီတော့ သူတို့အပေါ်မှာ အုပ်ချုပ်တဲ့ ဦးရွှေတင်မှာလည်း အတွင်းရေးရော အပြင်ရေးပါ အေးချမ်းလို့ပေါ့။

“ဦးဘခက်ကြီးဟာ သူ့ရဲ့လုပ်ငန်းအရပ်ရပ်နဲ့ သားရေးသမီးရေး၊ စီးပွားရေးကအစ ဦးရွှေတင်ကို လုံးဝ တာဝန်လွှဲအပ်ခဲ့ပြီး ခြံကြီးထဲမှာ အဖော်မနီး တစ်ကိုယ်တည်း လာနေခြင်းဟာလည်း တခြားအကြောင်း မဟုတ်ဘူး။ အဘိုးကြီးက လောကဓာတ်ပညာကို ထူးထူးချွန်ချွန် လိုက်စားလာခဲ့တဲ့အလျောက် ဦးဘခက်ဆိုတဲ့အတိုင်း ခက်ခဲနက်နဲတဲ့ လောကဓာတ်ပညာတစ်ခုကို လာပြီး စမ်းသပ်နေတာတဲ့။

“သူ့အိမ်ကြီးထဲမှာ နေ့တကုပ်ကုပ် ညတကုပ်ကုပ် ဓာတ်ခွဲဓာတ်စမ်းနေတာနဲ့ ထမင်းစားဖို့တောင် သူ့ တပည့်ဦးသာခေါင်က အတော်ခေါ်ယူရတယ်။ အိမ် ကြီးမှာ အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းတွေ များပြားကျယ် ဝန်းသလောက် သူ့အဖို့ အိပ်ရာနေရာကောင်း တစ်ခုမှ မရှိဘူး။ ခိုင်လုံထူထဲတဲ့ အခန်းဆောင်မှန်သမျှ ဆေး ဘူး၊ ဖန်ပြွန်၊ ဓာတ်ခွဲကိရိယာ တန်ဆာပလာတွေနဲ့ ပြည့်နေတာပဲ။

“သူ့ဆေးစမ်းဖို့မွေးထားတဲ့ ယုန်ကလေးတွေ၊ ပူးကလေးတွေ၊ မျောက်ကလေးတွေကိုလည်း လှောင် အိမ်ခန်းကလေးတွေနဲ့ ကျွေးမွေးထားတယ်။ တော် တော် အကြံကြီးတဲ့လူကြီးပဲ။”

“ပြီးတော့ ဓာတ်အားပေးဖို့ ဒိုင်နမိုတွေ၊ အင်ဂျင်စက် တွေဆိုတာလည်း သူ့တိုက်ခံအိမ်ကြီးထဲမှာ အပြီးအစီး စီမံထားတယ်။ သူ့တပည့် ဦးသာခေါင်ကြီးဟာ သူ့ ဒိုင်နမိုအတွက် အင်ဂျင်စက်မောင်းပေးရတဲ့ စက်ဆရာ ပေါ့။

ကျွန်တော် ။ ။

“ဪ... ဒါဖြင့် သူ့ဟာက အသက်ကြီးလို့ အနားယူ တာမှမဟုတ်ဘဲ သူ့တတ်မြောက်ထားတဲ့ လောက ဓာတ်ပညာ၊ ဆေးပညာတွေကို အခြေခံထားပြီး ထူးချွန် တဲ့နည်းသစ်၊ လမ်းသစ်တွေ တီထွင်နေတယ်ဆိုတော့ အတော်ချီးမွမ်းစရာ ကောင်းတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာထဲက ဒီလိုထူးချွန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဟာ မရှိ သလောက် ရှားနေတယ်ဦးရဲ့”

ဇေ   ။ ။ “ကောင်းတော့ ကောင်းပါရဲ့ ဆရာလေး၊ ဒါပေမဲ့
 လောကဓာတ်ပညာတွေ လိုက်စားအားကြီးတဲ့လူဟာ
 စိတ်ခွဲသန်အားကြီးတော့ အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်သွားသလို
 ပဲ အစိန္တိတံ မကြံအပ်မကြံရာ ဆိုတာမျိုးမို့ တစ်နေ့မှာ
 ကိုယ့်အလုပ်အကိုင် အထမမြောက်ဘဲနဲ့ ဆင်းရဲခံရင်း
 သေကြရတာများတော့ စိတ်ပျက်စရာကြီးပေါ့။”

ကျွန်တော်   ။ ။ “အဲဒီလို စိတ်ပျက်စရာတွေ တွေးပြီး မလုပ်ကိုင် မကြံ
 စည်၊ မကြိုးစားဘဲနေခဲ့ရင် ယခုကျွန်တော်တို့ တွေ
 မြင်နေရတဲ့ ဓာတ်မီးရောင်တွေ၊ ဓာတ်အားနဲ့ သွားလာ
 လှုပ်ရှားနေတဲ့ အရာဝတ္ထုတွေ၊ ဒိဗ္ဗသောတာ၊ ဒိဗ္ဗစက္ခု
 စတဲ့ ဝိုင်ယာလက်၊ ရေဒီယို၊ တယ်လီဗီးရှင်းစတဲ့
 ဟာတွေမှာ ဘယ်မှာပေါ်လာပါတော့မလဲ။ လူတကာ
 ဝိုင်းပြီး လက်ညှိုးထိုးမေးငေါ့ အရူးလုပ်ခံပြီး ဇွဲသန်
 သန်နဲ့ ကြိုးစားကြံစည် လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြတဲ့ လောကဓာတ်
 ဆရာကြီးတွေရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်သာ မြေလျှိုးမိုးပျံ
 တစ်နိုင်ငံနဲ့တစ်နိုင်ငံ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာကြီး ခြားနေတဲ့
 ကြားက အသံလွှင့်၊ ရုပ်လွှင့်၊ ရုပ်ဖမ်း၊ သံဖမ်း အတတ်
 တွေ ထွန်းကားလာတယ် မဟုတ်လား ဦးရဲ့။”

ဇေ   ။ ။ “ဆရာလေးပြောတာလည်း မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
 ဦးဘခက်ရဲ့အကြံကတော့ တကယ်မဖြစ်နိုင်တဲ့ အကြံ
 ကြီးပဲ ဆရာလေးရယ်။ ဒီပြင် နည်းလမ်းတွေ ကြံစည်
 တာတော့ ဦးတို့ အထင်မသေးပါဘူး။ သူ့ဟာက
 မဖြစ်နိုင်လွန်းလို့။”

ကျွန်တော်   ။ ။ “ဘာကို ကြံစည်လို့လဲ ဦးရဲ့။”

၆၅ || || “လူတွေကို မသေရဘူးတဲ့၊ သေတဲ့လူရဲ့ အသက်ကို ပြန်ရှင်အောင်လုပ်နိုင်တဲ့ ‘နည်း’ တဲ့။ ဒီနည်းသာဖြစ်ရင် လင်သေလို့၊ မယားသေလို့၊ အဖေအမေသေလို့ ရှိုက်ကြီးတင် ရင်ထုငိုနေတဲ့ မသာအိမ်တွေကိုသွား ပြီး မသာတစ်လောင်း ငါးဆယ်တစ်ရာနဲ့ ဈေးပေါပေါ ယူပြီး လူသေတွေ ပြန်ရှင်အောင်လုပ်ဖို့ ထင်ပါရဲ့။ တော်တော် အကြံကြီးတာကလား။ သင်္ခါရတရားကြီး ကိုလည်း တားဆီးမလို့ထင်ပါရဲ့။ ဒါမှမဟုတ်လည်း ရှေးတုန်းက ဝိဇ္ဇာ၊ ဇော်ဂျီ၊ တပသီတွေလို သူတို့ရဲ့ ဆေးတောင်ပေးနဲ့တို့ရင် သေသူပြန်ရှင်ရတယ်ဆိုတာ အားကျလို့ မှတ်တယ်”

ကျွန်တော် || || “အို”

၆၆ || || “ကဲလေ... ဒါတွေကတော့ ဦးဘခက်ရဲ့အကြောင်း ဆရာလေးသိအောင် အခြေခံသဘောနဲ့ ပြောတာကိုး။ အဖြစ်အပျက် အစကတော့ ဒီလိုကလား။
“ဦးဘခက်ဟာ ခုနင်ကပြောသလို လူသူမနီးတဲ့ ခြံကြီး ထဲမှာ သူကြံစည်ထားတဲ့အလုပ်ကို တကုပ်ကုပ် ကြိုးစား နေတယ်။ ‘မပြီးခင် ဗမာမမြင်စေနဲ့’ ဆိုတာလို သူ အလုပ်မှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ခြံထဲကို ဘယ် သူမှမလာရဘူး။ ကုန်ကုန်ပြောမယ် သူ့သမီးကလေး မနွဲ့ရီ တစ်ခါတစ်ရံ လာတာတောင် မကြိုက်ဘူး။ သူ့လူယုံတော်ကြီး ဦးသာခေါင်ဟာ အိမ်တံခါးကို အတွင်းကသော့ခတ်ပြီး အထူးစောင့်ကြပ်နေရတယ်။ ဦးရွှေတင်မှတ်တမ်းပါး ဘယ်သူ့ကိုမှ တံခါး လွယ်လွယ်ဖွင့်

မပေးဘူး”

“ဒီအကြောင်းတွေကို ဦးက ခရေစေ့တွင်းကျ သိနေတာ အခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး။ ဦးဘခက်အမှုကို လိုက်ပေး နေရတဲ့ ရှေ့နေတစ်ယောက်မို့ သိတန်သလောက်သိ အောင် မေးမြန်းထားလို့ ဦးရွှေတင်ဆီက တစ်ဆင့် ကြားရတဲ့ သတင်းတွေပေါ့။ ဒါတောင် ဦးရွှေတင်ဟာ သူ့ဆရာ ဦးဘခက်အပေါ်မှာ အင်မတန်သစ္စာရှိတဲ့ လူကြီးပဲ”

“အဲဒါနဲ့ ဒီအမှုကြီး စပြီးဖြစ်တဲ့နေ့ကို ပြောရတော့မယ်။ အဲဒီနေ့က လက်ထောက်ဆရာဝန် ဦးရွှေတင်ဟာ ဦးဘခက်မှာတဲ့ ဆေးသေတ္တာကလေးကို တရိုတသေ ယူပြီး သူ့ဖို့ဒ်ကားကလေးနဲ့ ခြံကြီးထဲရောက်လာတယ်။

“အဲဒီဆေးသေတ္တာကလေးဟာ ဦးဘခက် အနေ့နေ့ အရက်ရက် ကြီးစားမှုကြောင့် အောင်မြင်ထားတဲ့ ဆေး ဓာတ်ဖန်လုံးကလေးတွေ သိမ်းထည့်ထားတယ်။ အဲဒါ ကို ဦးရွှေတင်က ဓာတ်အားပေးပြီး လုံခြုံစွာ သိမ်းထား ရတယ်။ အခြားအသိုင်းအဝိုင်းကိစ္စကို သူ့တစ်ယောက် တည်း အိမ်ကြီးထဲမှာ စီစဉ်နေမယ်။ အောင်မြင်လုတဲ့ အချိန်ရောက်မှ ဒီဆေးသေတ္တာကို လာပို့ရမယ်လို့မှာ ထားသတဲ့။”

“အဲဒီနေ့ကတော့ ‘မောင်ရွှေတင်၊ ငါ့ဆေးသေတ္တာကို ယူခဲ့တော့၊ အားလုံး နေရာတကျ စီစဉ်ပြီးပြီ’ ဆိုတာနဲ့ ဆေးသေတ္တာလာပို့ရတယ်။ ဟိုရောက်တော့ ဦးရွှေတင် ကို ဦးဘခက်ကြီးကိုယ်တိုင် အတွင်းတံခါးဖွင့်ပြီး ကြိုဆို

နေတယ်။ ပါလာတဲ့ ဆေးသေတ္တာကလေးကိုလည်း အမြတ်တနိုး ဆီးယူတယ်။ သူ့မျက်နှာဟာလည်း အကြံအောင်နေတဲ့လက္ခဏာ အင်မတန်ရွှင်လန်းနေတာကို တွေ့ရတယ်တဲ့။”

ပြီးတော့လည်း ‘မောင်ရွှေတင်ရေ...၊ ငါတော့ အင်မတန်ထူးဆန်းတဲ့ အောင်မြင်မှုကြီးကို ရတော့မယ်။ ကမ္ဘာကြီးကို လက်ခမောင်းခတ်ပြနိုင်တော့မယ်။ ဟောဟိုလှောင်အိမ်ထဲက မျောက်ကလေးဟာ ငါ့ဆေးနဲ့ သေအောင်သတ်ပြီး တစ်ခါ အသက်ပြန်သွင်းတာ၊ ကြည့်စမ်း... ဘာမှမထူးခြားဘူး၊ အရင်ကလို ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ခုန်ပေါက်မြူးထူးနေတယ်’ လို့ပြောတယ်။ ဦးရွှေတင်လည်း မျောက်ကလေးကို ကြည့်လိုက်တော့ အရင်မြင် နေကျအတိုင်း မြင်ရသတဲ့၊ ဦးဘခက်ကလည်း အားရဝမ်းသာနဲ့ ဆက်လက်ပြီး ‘အရင် ပူးကလေးတွေ စမ်းသပ်တုန်းကတော့ နေရာမကျသေးလို့ထင်ရဲ့ ခဏခဏ သေသွားရရှာကြတယ်။ ဒီမျောက်ကလေးကို စမ်းတော့မှ လမ်းမှန်တွေ့ပြီး တစ်ခါတည်း အောင်မြင်သွားတယ်။ သို့သော် အသက်ပြန်ရှင်ပေမဲ့ သူ့ဦးနှောက်ဟာ ဘယ်လိုနေသလဲ မသိရဘူး။ လူလို စကားပြောနိုင်တာ မဟုတ်တော့လည်း အကဲခတ်ဖို့ ခဲယဉ်းတယ်။ ဒီတော့ တကယ့်လူကို စမ်းသပ်ဖို့ပဲလိုတော့တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့လူတစ်ဦးကို စမ်းသပ်ရလိမ့်မယ်’ လို့ စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောသတဲ့။ “ဦးရွှေတင်က စမ်းသပ်ခံဖို့ လူရှာရန်အတွက် ဘယ်လို

စီစဉ်ထားပါသလဲ” လို့မေးတော့ ဦးဘခက်က ရယ်မော
ပြုံး...

“အမလေး... ဒီအလုပ် အောင်မြင်တော့မယ် ဆိုက
တည်းက ရှာဖွေထားပြီးပြီ။ ထက်ထက်မြက်မြက်
အရွယ် သွေးသားသန့်စင်ပြီး ကျန်းမာတဲ့ လူငယ်တစ်
ယောက် ဟောဟိုဆေးခန်းထဲမှာ ရောက်နေပြီ။ အလွန်
ဆုံး ငါးနာရီလောက် အစမ်းသပ်ခံရရုံကလေးနဲ့ ငွေသုံး
ရာရမယ်ဆိုတော့ သူတို့ကလည်း ကျေကျေနပ်နပ်
အစမ်းသပ်ခံတာပေါ့။

“ကောင်လေးက ကျန်းမာသလောက် သတ္တိလည်း
ကောင်းတယ်၊ သူ့မယားလည်းပါလာတယ်။ သူ့
မယားကိုတော့ ဘာလုပ်ရမယ်လို့ အကုန်ဖွင့်မပြောဘူး
ထင်ပါရဲ့။ ဟုတ်တယ်လေ...၊ မပြောတာပဲကောင်း
တယ်။ မိန်းမဆိုတာ သွေးအကြောင်သားကိုး၊ ကောင်
ကလေးကတော့ သူ့ရှေ့တွင် မျောက်ကလေးတစ်
ကောင်ကို ထပ်ပြီး စမ်းသပ်ပြလိုက်တဲ့အတွက် ပိုပြီး
အားတက်စိတ်ပါ ရဲရင့်လာတာပဲ၊ ကဲ... ကဲ လာလာ
ဟောဟိုမှာ သူတို့လင်မယား’ လို့ ပြောပြီး ဦးရွှေတင်ကို
အခန်းတစ်ခုထဲ ခေါ်သွားသတဲ့။”

“ဦးရွှေတင် အခန်းထဲရောက်ရင်ပဲ အသက်အစိတ်
လောက်ရှိတဲ့ သန်သန်မြန်မြန် လူငယ်တစ်ယောက်နဲ့
အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိ သနားကမား မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသတဲ့။ သူငယ်ပျိုက စိတ်အား
ထက်သန်နေတဲ့ အမူအရာ တွေ့ရပေမဲ့ မိန်းကလေး

မျက်နှာမှာတော့ စိုးရိမ်တဲ့ အရိပ်လက္ခဏာကလေး ပေါ်နေတာ တွေ့ရတယ်တဲ့။ သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ ငွေစက္ကူတွေကြည့်လိုက်၊ သူ့လင်ရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်နဲ့ မချိနိုင်မချနိုင်သလို သူ့လင်ကို တိုးတိုးတိုးတိုး ပြောနေတာနဲ့ ဘာများပြောသလဲလို့ သိရအောင် ဦးရွှေတင်က အမှတ်တမဲ့ နားစွင့်ထောင်မိတဲ့ အခါ...

“ကိုလှရယ်...၊ အသိန်းတော့ စိုးရိမ်တယ်။ ဒီငွေတွေ လည်းမလိုချင်ဘူး။ မလုပ်ပါနဲ့၊ သူ့ငွေပြန်ပေးပြီး ပြန်ကြပါစို့ရဲ့။ အိမ်ကြီးကြည့်ရတာလည်း ကြောက်စရာကြီး၊ အသိန်းစိတ်ထဲမှာ အလိုလိုနေရင်း မသိုးမသန့်ကြီး ဖြစ်ဖြစ်လာတယ်။ ဒီငွေတွေ သိန်းမလိုချင်ဘူး၊ ပြန်ကြပါစို့” လို့ပြောတော့ သူငယ်က...

“ငွေသုံးရာဆိုတာ မနည်းဘူးသိန်းရ၊ ကိုလှမှာလည်း အလုပ်အကိုင်မရှိသေးတော့ သိန်းလည်း ဝတ်ရမဲ့စားရမဲ့ဖြစ်နေတယ်၊ ငါးနာရီလောက် အစမ်းအသပ်ခံရရုံကလေးနဲ့ ငွေသုံးရာတောင်ရတာလည်း ကြည့်ဦး၊ ပြီးတော့ စမ်းသပ်တယ်ဆိုတာလည်း ဘာမှကြောက်စရာ စိုးရိမ်စရာမရှိဘူး”

“ဒါပေမဲ့ သိန်း စိတ်မချဘူး။ မတော်တဆ တိမ်းပါးယိမ်းပါးရှိရင် ဒီငွေတွေ သိန်းမျိုလို့ကျနိုင်ပါ့မလား။ မစားရရေသောက်နေမယ်၊ ဒါပြန်ပေးလိုက်ပါ ကိုလှရယ်”

“အို... သိန်းကလည်း မဖြစ်နိုင်တာ တွေးမပူပါနဲ့။”

ခဏလေးပါ။ အထဲမှာဆိုရင် သုံးနာရီလောက်ကြာ
မယ်။ အသိန်းစိတ်မချဘဲနေမှာစိုးလို့ အတူခေါ်လာ
တာ။ အသိန်းစိတ်မချရင် စမ်းသပ်တဲ့အခါ ကိုလှအနား
မှာ ထိုင်ကြည့်နေပေါ့။ မေ့ဆေးပေးသလို ခဏလေး
အိပ်ရမှာပါ သိန်းရဲ့၊ မကြောက်ပါနဲ့၊ သတ္တိကောင်း
ကောင်းထားစမ်းပါ” လို့ သူတို့လင်မယား စကား
အပြန်အလှန်ပြောနေတာ ကြားရတယ်တဲ့။

“နောက် ဦးရွှေတင်ကလည်း ဦးဘခက်ဆေးခန်းထဲ
ဝင်လိုက်သွားတော့ ကိရိယာတန်ဆာတွေ အားလုံး
တပ်ဆင်ပြီးနေပြီ။ ကိုသာခေါင်ကြီးလည်း အောက်ထပ်
မြေတိုက်ထဲက ဒိုင်နမိုကို ခုတ်မောင်းပေးနေတဲ့အတွက်
အလုံပိတ်ထားတဲ့ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ ဓာတ်မီးရောင်တွေ
လင်းထိန်နေတာ တွေ့ရသတဲ့။

“ဆေးခန်းထဲက ဖန်ဘူး၊ ဖန်ပြွန်နဲ့ စက်ခွက်၊ ဓာတ်ခွက်
တပ်ဆင်ထားတာတွေ၊ လုပ်နည်းကိုင်နည်း ခလုတ်
ဖွင့်တဲ့နည်းတွေလည်း ဟိုးအရင်ကတည်းက ဦးဘခက်
ကြီးကိုယ်တိုင် ဦးရွှေတင်ကို လက်ထပ်ပြသထားတဲ့
အတွက် ဦးရွှေတင်မှာ ကိုယ်တိုင်မလုပ်ဖူးတာ တစ်
မည်ရယ်၊ အားလုံး နားလည်နေသတဲ့။

“ဒါနဲ့ တိုတိုပြောရင် အခန်းထဲမှာ ပြင်ဆင်ရန်ရှိသမျှ
ပြင်ဆင်ပြီးတော့ အပြင်မှာရှိတဲ့ မောင်လှကို ခေါင်း
ညိတ်ပြီး လှမ်းခေါ်တယ်။ ဒီတော့ မောင်လှနဲ့ အသိန်း
ထံလာကြတယ်။ မောင်လှကိုသာ အခန်းထဲဝင်စေပြီး
အသိန်းဝင်မယ်လုပ်တော့ ‘အို... သူငယ်မ၊ မင်း အပြင်

ကပဲ ထိုင်ပြီးစောင့်နေပါ။ ဆေးအခန်းထဲကို လူအပိုဝင် လို့မဖြစ်နိုင်ဘူး' လို့ ဦးဘခက်က လေးနက်တဲ့ မျက်နှာ ထားကြီးနဲ့ ပြောပြီး တားမြစ်လိုက်တော့ အသိန်းမှာ မျက်နှာငယ်ကလေးနဲ့ ကျန်ရစ်ရှာတယ်။

“အခန်းတံခါးကြီး ဖြုန်းခနဲပိတ်သွားပြန်တော့ သူ့ခမျာ သာပြီး စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားတာပဲ။ ဦးဘခက်လည်း အတွင်းခန်းထဲသို့ ခေါ်လာတဲ့ မောင်လှကို စားပွဲပေါ် တင်၊ နားကြပ်နဲ့ စမ်းသပ်လို့ ယနေ့အဖို့ ကျန်းမာတယ်၊ သွေးတိုးမှန်တယ်ဆိုတာတွေလည်း သိရော အလုပ်ကို စတာပဲ။ ဦးရွှေတင်ကလည်း သူ့ရဲ့အကူ လက် ထောက်ဆရာဝန်ပီပီ တောက်တိုမည်ရတွေ လုပ်ကိုင် ကူညီပေးရသတဲ့”

“ခဏကြာတော့ သတ္တိကောင်းကောင်းနဲ့ အစမ်းသပ်ခံ ရမယ့် မောင်လှမှာ လျှပ်စစ်ဓာတ်အိုး ဝိုင်ယာကြိုးတွေနဲ့ ပြုပြင်ထားတဲ့ မှန်သေတ္တာရှည်ကြီးအတွင်းမှာ ပက် လက်အိပ်နေရတယ်။ ထွက်သက် ဝင်သက်ကိုလည်း ဆရာဝန်ကြီး ဦးဘခက်ပြောတဲ့အတိုင်း မနှေးမမြန် ခပ်မှန်မှန်ရှူနေရတယ်။ အဲ့ဒီမှန်သေတ္တာကြီးရဲ့ ခေါင်းရင်းခြေရင်း ပတ်လည်မှာတော့ ဝိုင်ယာကြိုး၊ ဓာတ်ကြိုးအကြီးအငယ်၊ အရွယ်အလတ်နဲ့ တပ်ဆင် ထားတဲ့ ဖန်ဘူး၊ ဖန်ပြွန်၊ ဖန်အိုး၊ ဖန်ချောင်းများ၊ ဒီဂရီ အတိုင်းအထွာ အမှတ်အသားပြတဲ့ တင်ပရေချာခွက် များ၊ အဖွင့်အပိတ် ဓာတ်ခလုတ်များနဲ့ ပြည့်ကျပ်နေတဲ့ စင်မြင့်တွေ၊ စားပွဲခုံတွေ ဝိုင်းရံနေတာပဲတဲ့။

“ဦးဘခက်ဟာ စိတ်အားထက်သန်နေတဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ မျက်တောင်ခတ်ဖို့ကိုမှ သတိမရနိုင်တော့ဘဲ စူးစိုက်နက်နဲတဲ့ မျက်နှာထား၊ မျက်လုံးကြီးနှင့် မောင်လှရဲ့ ထွက်သက်ဝင်သက် ရှုရှိုက်ပုံကို စောင့်ကြည့်နေသတဲ့၊ ဒီအခိုက် ဦးရွှေတင်က ဘာလုပ်နေရသလဲဆိုရင် စမ်းသပ်ခံရတဲ့လူရဲ့ အသက်ရှူပုံအခြေအနေကို စိတ်တိုင်းကျတဲ့အခါ ဦးဘခက် အချက်ပေးလိုက်တာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခလုတ်နှိပ်ဖို့ရာ ဓာတ်ခလုတ်တွေ တပ်ဆင်ထားတဲ့ ခုံနံရံတစ်ခုနားမှာ ရပ်စောင့်နေရတယ်ဆိုပဲ။

“ဒါနဲ့ ဦးဘခက်လည်း မောင်လှကို စိုက်ကြည့်ရာက သူ့စိတ်တိုင်းကျ အခြေအနေကို တွေ့ရတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် မျက်စိနဲ့လှမ်းပြီး အချက်ပေးလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဦးရွှေတင်က နှိုးစက်ခလုတ် ကလေးကို လှည့်လိုက်ရတယ်။

“ဒီခလုတ်ငယ်က လှည့်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း အရင်က မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေတဲ့ ဖန်ဘူး ဖန်ပြွန်ထဲမှာရှိတဲ့ စိမ်းစိမ်းရွှေရွှေ၊ ဝါဝါနီနီ၊ ဖြူဖြူမည်းမည်း အရောင်အမျိုးမျိုးနဲ့ ဆေးရည်တွေဟာ သူ့အခန်းသူ့အကန့်ထဲမှာ ဆူပွက်လှုပ်ရှားလာကြတယ်။ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဆက်သွယ်ထားတဲ့ ဖန်ပြွန်၊ ဖန်ချောင်းတွေထဲမှာလည်း ပြေးလွှားကူးပြောင်းနေတဲ့ ဆေးရည်တွေတစ်မျိုး၊ မြွေကင်းလို ရှူးရှူးရှားရှား မြည်နေတဲ့နေရာက မြည်လို့၊ ခုံတွေ နံရံတွေမှာရှိတဲ့ စက်ကိရိယာနဲ့ ဓာတ်

ခွက်ဓာတ်အိုးတွေဆိုတာ တညိတ်ညိတ်နဲ့ သူ့အစိတ်
အပိုင်း သူသွက်သွက်ခါအောင်လည်း တရွရွ လှုပ်လှုပ်
ရှားရှားဖြစ်လာပြီး ကိုယ့်တာဝန်နဲ့ကိုယ် ဆောင်ရွက်
နေတဲ့ သက်ရှိသတ္တဝါတွေလို ဖြစ်နေကြသတဲ့။

“နောက် ဦးဘခက်က ဦးရွှေတင်ကို သူ့အနားခေါ်ပြီး
အတူတကွ မောင်လှရဲ့ အရိပ်အကဲကို ကြည့်နေစေ
တယ်။ ဝိုင်ယာတွေနဲ့ ဆက်ထားတဲ့ မှန်သေတ္တာထဲက
မောင်လှဟာ အသက်မှန်မှန်ရှူပြီး အိပ်ပျော်နေသလို
တွေ့ရတယ်။ မောင်လှရဲ့ ခေါင်းရင်းမှာတော့ ဒီဂရီ
မှတ်ခွက်ကလေးတစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒီ မှတ်ခွက်ထဲမှာ
အိမ်မြှောင်လက်တံကလေး တစ်ခုဟာ အငြိမ်မနေဘဲ
တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ရှားနေတယ်”

“နောက် လက်တံကလေးဟာ တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်မှန်း
မသိ ငြိမ်လာလေ မောင်လှရဲ့ အသက်ရှူသံများ တစ်စ
တစ်စ လေးလံသွားတာကို တွေ့ရတယ်။ နောက်ဆုံး
အိမ်မြှောင်လက်တံကလေး လုံးလုံးငြိမ်သက်သွားတာ
နဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း မောင်လှဟာလည်း အသက်ရှူလုံးဝ
ရပ်စဲသွားပြီး လူသေပကတိလို ဖြစ်သွားတာပဲတဲ့ ဆရာ
လေးရဲ့”

နောက် ဦးဘခက်က မောင်လှကို နားကြပ်နှင့်ကပ်
နားထောင်ပြီး နှစ်သက်ကျေနပ်သွားဟန်နဲ့ ခေါင်း
တညိတ်ညိတ် ဖြစ်သွားရာက ဦးရွှေတင်ကို လှည့်
ကြည့်ပြီး...

“သေသွားပြီ၊ အောင်ပြီ... အောင်ပြီ၊ အသက်ကို ထုတ်

ပစ်တဲ့နည်းဟာ နောက်ကို ဒီနည်းအတိုင်း အသုံးပြုဖို့ အတည်ပြုလိုက်တော့” လို့ ဆိုတာနဲ့ ဦးရွှေတင်လည်း သူ့ဆေးဒိုင်ယာရီထဲမှာ ရေးမှတ်ထားရတယ်။

“ပြီးတော့မှ ဦးဘခက်ဟာ ဦးရွှေတင်ယူလာတဲ့ သားရေ သေတ္တာကလေးထဲက ဓာတ်အားသွင်းပြီး တရိတသေ သိမ်းထားတဲ့ ခုကိစ္စမှာ အရေးအကြီးဆုံး၊ အသုံးအဝင် ဆုံး အချုပ်အခြာအခရာဖြစ်တဲ့ ဓာတ်ဖန်သီးကလေး တစ်စုံကို ယုယငြင်သာစွာ ထုတ်ယူပြီး ခုံပေါ်မှာရှိတဲ့ ဓာတ်စက်ဓာတ်အိုးတွေရဲ့ အလယ်ဗဟိုချက် တည့် တည့်နေရာမှာ သေသေချာချာ တပ်ဆင်လိုက်တယ် တဲ့”

ပြီးတော့ ဖန်သီးနဲ့ဆက်နေတဲ့ ဝါယာတွေကို မောင်လှ အလောင်းထားတဲ့ မှန်သေတ္တာနဲ့ ဆက်သွယ်တပ်ဆင် တယ်။ ပြီးတော့ ဦးဘခက်ဟာ မောင်လှအလောင်းကို အသက်မရှူဘဲ စူးစိုက်ကြည့်နေပြန်တယ်။ လုံခြုံတဲ့ ဆေးခန်းကြီးတစ်ခုလုံးဟာလည်း လျှပ်စစ်ဓာတ်သံ တို့နဲ့ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် ဆူညံနေတာပဲတဲ့။ ဦးဘခက်နဲ့ ဦးရွှေတင်တို့မှာတော့ မောင်လှ အသက်ပြန်ဝင်လာ မည့် အချိန်ကို အာရုံစူးစိုက် စောင့်ကြည့်နေကြတယ်။ ဒီလို စောင့်ကြည့်နေရတဲ့အတွင်း ဦးဘခက်က...

“ဒီမှာ မောင်ရွှေတင်၊ ဟောဒီ အိမ်မြှောင်လက်တံနဲ့ တင်ပရေချာဓာတ်ခွက်ဟာ ဒီကိစ္စမှာ ဒုတိယအခရာပဲ နော်။ အသက်ကိုထုတ်ပစ်တဲ့ အခါမှာလည်း ဒီအိမ် မြှောင်ကလေး လုံးလုံးငြိမ်သွားရင် လုံးလုံးအသက်

ထွက်သွားပြီဆိုတာ သိရတယ်။ အခုလို အသက်ပြန်
 သွင်းတဲ့နေရာမှာလည်း လူမှာ အသက်ဝင်ပြီး နှလုံး
 သွေးလှုပ်ရှားလာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အိမ်မြှောင်
 လက်တံကလေးဟာ တရွရွလှုပ်ရှားလာမယ်။
 လူအသက်ပြန်ဝင်ပြီး ထွက်သက်ဝင်သက် တင်းပြည့်
 ရှူတာနဲ့ တစ်ခါတည်း အိမ်မြှောင်ကလေးဟာ တိုင်
 ကပ်နာရီချိန်သီးလို အကွက်မှန်မှန် လှုပ်ရှားနေလိမ့်
 မယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအိမ်မြှောင်လက်တံနဲ့ တင်ပရေချာ
 ဓာတ်ခွက်ဟာ သေတ္တာထဲက စမ်းသပ်တဲ့လူရဲ့ အသက်
 ရှိ မရှိကို အမြဲသတိပေးနေတယ်။

“ဟောဒီ အရေးတကြီး သိမ်းဆည်းထားတဲ့ ဖန်သီး
 တစ်စုံကတော့ လူ့ကိုယ်ထဲကထုတ်ပြီး ရထားတဲ့
 အသက်ကို ပြန်ဝင်လာစေဖို့ အလုပ်လုပ်ရတဲ့ ပထမ
 အရေးကြီးဆုံးဆိုတာ မောင်ရွှေတင် သိပြီးပဲလေ”

“ဒီနည်းသာ ချောချောမောမော အောင်မြင်သွားရင်
 တော့ ကမ္ဘာကြီးမှာ သင်္ခါရတို့၊ အနိစ္စတို့၊ အနတ္တတို့
 ဆိုတဲ့ တရားတွေတစ်ခါတည်း ကွယ်ပသွားမယ်။
 လူတွေရဲ့အသက်ကို ကမ္ဘာတည်အောင် ဆက်ဆက်
 ပေးသွားနိုင်မယ့် အတတ်ဖြစ်လေတော့ ဒီအတတ်ဟာ
 ဘယ်သူမှ တန်ဖိုးဖြတ်နိုင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ မောင်
 ရွှေတင်နဲ့ ငါနဲ့နှစ်ယောက်တည်း စမ်းသပ်တွေ့ရှိထား
 တဲ့ နည်းဖြစ်လေတော့ ငါကလွဲရင် ငါ့တပည့်ကြီး
 မောင်ရွှေတင်သာ ဒီပညာကို ဆက်ခံအသုံးပြုခွင့်ရမယ်
 ဟုတ်လား။ မောင်ရွှေတင်ကမှတစ်ဆင့် မင်းသား

မင်းမြေးတွေကို ဆက်ပြီးပေးပေ တော့။ ‘ဟော... ဟော ကြည့်စမ်း၊ အိမ်မြှောင်လက်တံကလေး လှုပ်ခါနီးနေပြီ ထင်တယ်’ လို့ လက်ကြီးတကားကားနဲ့ အားရပါးရ ကြီး ပြောလေတော့ ဦးရွှေတင်ကတောင် ‘မလှုပ်သေး ပါဘူး၊ ဆရာကြီးရဲ့ စိတ်ကထင်နေလို့ပါ၊ တစ်နာရီခွဲ တိတိရှိမှ တင်ပရေချာမှတ်ခွက်က ထူးခြားလာရမယ် လို့ ဆရာကြီးပြောထားတာပဲ။ အခု ဆယ့်ငါးမိနစ် တောင်မရှိသေးဘူး’ လို့ ပြောလိုက်တော့မှ...။

“အေးလေ... ဟုတ်သားပဲ၊ ငါက သိပ်စိတ်စောနေမိ သကိုး” လို့ ပြန်ပြောသတဲ့။

“အဲဒီအချိန် အပြင်မှာ ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုရင် လင့် အတွက် စိတ်လက်မဖြောင့်နိုင်အောင် ရှိနေတဲ့အသိန်း ဟာ အစိုးရိမ်ကြီးပြီး ‘မျောက်မီးခဲ ကိုင်မိသလို’ ဖြစ်နေ ရှာတယ်။ စိုးရိမ်တယ်ထားဦး၊ သူ့မျက်စိအောက်မှာ ဘာလှုပ်တယ်ဆိုတာသိရရင် နည်းနည်းခံသာဦးမယ်။ ခုတော့ ဦးဘခက်က ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျလည်း မဟုတ်၊ ငုံးတိတိကြီးပြောပြီး အပြင်မှာ ချန်ထားခဲ့တဲ့အတွက် သူ့ရဲ့စိုးရိမ်မှုကို ပိုပြီးလေးနက်သွားစေသလို ဖြစ်နေ တယ်။ ဒီတော့ မမြင်ရလေ စိုးရိမ်လေ၊ စိုးရိမ်လေ ကြည့်ချင်လေ။ ကြည့်ချင်တာ မကြည့်ရတဲ့အတွက် ပိုပြီးသင်္ကာမကင်းဖြစ်လာပြီး ‘သူတို့ဟာ ငါ့လင်ကို တစ်ခုခု မကောင်းကြံနေကြပြီ၊ ဒါကြောင့်သာ ငါ့ကို အမြင်မခံရဲတာ ဖြစ်မှာပဲ။ မမြင်စေချင်တာကို မြင် အောင် ချောင်းကြည့်မယ်’ ဆိုပြီး မရမက ချောင်းကြည့်

ဖို့နေရာလိုက်ရှာသတဲ့။

“အိမ်ကြီးကလည်း အပြင်က မပြုမပြင် ပျက်စီးယိုယွင်း နေပြီ ထင်ရသလောက် အတွင်းခန်းတွေမှာ ထူထဲခိုင်ခံ့ အောင် စီမံဆောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်လေတော့ အပ်ဖျား ကလေးတစ်ခု ဝင်နိုင်လောက်တဲ့ အပေါက်ငယ်တစ်ခု ကိုတွေ့ဖို့ အင်မတန် ခဲယဉ်းနေတဲ့အတွက် အသိန်း မှာ ကြည့်ချင်မြင်ချင်တဲ့ဆန္ဒက ပိုပြီးနှိုးဆွနေတယ်။

“ဒါနဲ့ နောက်ဆုံး ကံအားလျော်စွာ ကြေးအံ့ဖုံးကလေး နဲ့ သော့ပေါက်ကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရလို့ အံ့ဖုံး ကလေးကို မပြီး အတွင်းကို ချောင်းကြည့်လိုက်တဲ့အခါ မှန်သေတ္တာထဲမှာ စင်းစင်းကြီးဖြစ်နေတဲ့ မောင်လှကို မြင်ရပြီး အပေါက်ကို နားနဲ့ကပ်နားထောင်တော့လည်း အထဲက ဦးဘခက်ရဲ့ အသံကြီးနဲ့ ‘အောင်ပြီ... အောင် ပြီ၊ သေသွားပြီ’ ဆိုတာရယ်၊ ‘ဒီအသေကို တစ်နာရီခွဲ လောက် ဒီလိုပဲကြည့်နေရမယ်’ ဆိုတဲ့ အသံရယ် သူ့နား ထဲကြားလိုက်တော့ တစ်ခါတည်း ထူပူပြီး ‘ဟုတ်ပါပြီ၊ ကိုလှကို သူတို့သတ်ပစ်ကြပါပြီ။ ကြာကြာပစ်ထားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီလူရူးကြီး ဆတ်ဆော့မှုကြောင့် ကြားထဲက ငါ့လင် အသေခံရတာပဲ။ ကိုလှ... ကိုလှ ရှင့်အသက်နဲ့ လဲပြီး ရှာပေးတဲ့ငွေသုံးရာကို မလိုချင်ပါဘူး။ ရှင့်ကို သတ်တဲ့ ဆရာဝန်ကြီးကို ရဲလက်အပ်ရမှ ကျေနပ်နိုင် မယ်’ ဆိုပြီး အရေးတကြီး အိမ်ထဲကထွက်ပြေးဖို့ အပေါက်ရှာတော့ အဝင်တံခါးမကြီးမှာလည်း သော့ ခတ်ထားတာ တွေ့ရတယ်။

“ဒီအခါတုန်းက တံခါးစောင့် ဦးသာခေါင်လည်း အင်ဂျင်ခန်းထဲမှာ စက်ဆရာလုပ်နေရလို့ အသိန်းဟာ အလွယ်တကူ တံခါးကို သော့နဲ့ ဖွင့်ထွက်လာနိုင် တယ်”

“နောက် မေမြို့ကားလမ်းပေါ်ရောက်တော့ အဆင်သင့် မောင်းလာတဲ့ ခရီးသွားကားတစ်စီးကို အရေးတကြီး လက်ပြတောင်းပန် စီးသွားတယ်။ အနီးဆုံးဖြစ်တဲ့ အနီးစခန်းဘူတာရုံနဲ့ ဌာနကိုတိုင်၊ အဲဒီဌာနက တစ် ဆင့် မေမြို့ရဲဌာနကြီးကို တယ်လီဖုန်းနဲ့ အကြောင်း ကြားတယ်”

“အစတော့ ရဲကတွေကတောင် အသိန်းပြောတာ မယုံ ကြသေးဘူး၊ နောက် အသိန်းရဲ့ ပျာယာဆန်ခတ်ဖြစ် နေတဲ့ အမှုအရာနဲ့ သူပြောတဲ့ ‘ကယ်ကြပါဦးရှင်၊ ကျွန်မ လင်ကို ငွေသုံးရာပေးပြီး ဆေးစမ်းတာနဲ့ သေနေပါပြီ။ ဒီလူကြီးတွေဟာ ဆရာဝန်ပီပီ အသတ်အဖြတ် အခွဲ အစိတ်မှာ ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ဝံ့တဲ့လူတွေပါပဲ။ တိရစ္ဆာန်ဘဝ အေးအေးချမ်းချမ်း နေရှာကြတဲ့ ဖား ကလေးတွေ၊ ကြက်ကလေး ငှက်ကလေးတွေကိုလည်း လောလောလတ်လတ်သတ်၊ ရင်ခွဲ၊ အူအသည်းနုတ်ပြီး သူတို့ဆေးပညာအတွက် အသုံးပြုစုံစမ်းနေကြတဲ့ လူသတ်သမားကြီးတွေပါ။ ဒီတော့ ကျွန်မလင်ကို ကြာကြာပစ်ထားရင် အူအသည်း ခွဲယူခံရတော့မှာပဲ။ တစ်ဆိတ် မြန်မြန်လိုက်ပြီး ဖမ်းပေးကြပါလို့’ ပျာပျာ သလဲ ပူဆာတော့မှ ‘ဟုတ်စရာရှိရဲ့’ ဆိုပြီး ရဲအရာရှိ

တွေ အရေးတကြီး အသိန်းခေါ်ရာကို လိုက်လာကြ တယ်တဲ့”

“အဲဒါနဲ့ ခြံကြီးထဲရောက်ကြတော့ အသိန်းခေါ်ဆောင် လာတဲ့ ရဲအရာရှိတွေဟာ တံခါးကို ထုရိုက်ပြီး အဖွင့် ခိုင်းတာ တော်တော်နဲ့မဖွင့်ဘူး။ နောက် အပူတပြင်း အာဏာနဲ့ဆူကြ၊ တံခါးထုကြတော့မှ ဦးဘခက်ကိုယ် တိုင် တံခါးဖွင့်ပေးတယ်။ အဲဒီအခါတုန်းက ရဲတွေရဲ့ အပြောဖြင့် ဦးဘခက်ရဲ့ မျက်နှာကြီးဟာ ဘီလူး သဘက်ကြီးလို ကြမ်းတမ်းခက်ထန်ပြီး သူ့အလုပ်ကြီး ကို လာနှောင့်ယှက်လေခြင်းဆိုတဲ့ အနေနဲ့ သိပ်ဒေါသ ဖြစ်နေပုံရတယ်ဆိုပဲ”

“ပုလိပ်တွေကလည်း သူ့ကို ဂုဏ်သရေရှိ ဆရာဝန် ကြီးရယ်လို့ ငဲ့ညှာမနေနိုင်ကြဘူး။ ဝတ္တရားရှိ သလောက် မှန်သေတ္တာထဲမှာ မောင်လှ အလောင်းကြီး ကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ရတော့ ဦးဘခက်ကို လက် ထိတ်ခတ်ပြီး ဖမ်းလိုက်ကြတယ်”

“နောက်ပြီး မောင်လှအလောင်းကို ယူမယ်လို့လုပ်ကြ တော့ ‘ဟေ့... ဟေ့ ရဲတွေ အရမ်းမကိုင်နဲ့၊ ဒီလူဟာ တစ်ခါတည်း သေသေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ခဏ စမ်းသပ် ထားတာ၊ သုံးနာရီလောက် စောင့်နေရင် သူ့အသက် ဝင်အောင် ငါလုပ်ပေးမယ်၊ နေကြဦး’ လို့ အရေးတကြီး အော်ပြီးပြောသတဲ့”

“ဒါပေတဲ့ သူ့စကားဟာ မဖြစ်နိုင်တဲ့စကားဆိုပြီး ရဲတွေ က အရေးမယူရုံမက ရယ်မော ပြောင်လှောင်နေကြ

သေးတယ်။ အသိန်းကလည်း သူ့လင်ရဲ့ အလောင်းကို ဖက်ဖက်ပြီး ‘ကိုလှရဲ့၊ ကောင်းကြသေးရဲ့လား’ ဘာလားနဲ့ပေါ့လေ။ မိန်းမပီပီ တီတီတာတာတွေ ပြောပြီး ငိုတာပဲ။ အဲဒီလို အသိန်းက အလောင်းဖက်ပြီး ငိုတော့လည်း ဦးဘခက်က အရေးတကြီးနဲ့ လှမ်းတဲ့ပြီး ‘ဟဲ့... ဟဲ့ ကောင်မလေး၊ အလောင်းကို မကိုင်နဲ့ မကိုင်နဲ့၊ ကိုင်ရင် အနေအထားတွေပျက်ပြီး အသက်ပြန်သွင်း လို့မရဘဲ နေတော့မယ်’ လို့ တားဆီးတယ်။

အဲဒါကို အသိန်းက မခံမရပ်နိုင်အောင်ဖြစ်ပြီး ‘ကိုင် တယ်ဟဲ့ ကိုင်တယ်ဟဲ့၊ ငါ့လင်အလောင်း ငါကိုင်တာ ဘာဖြစ်သလဲ လူသတ်ကောင်ကြီးရဲ့။ ငါ့လင်ကို နင် လိမ်ပြီးသတ်ပစ်တာ ကောင်းသေးရဲ့လား’ လို့ ပြော ပြောဆိုဆို ရန်တွေ့ပြီး ငိုတာပဲတဲ့။

“ဆရာဝန်ကြီးဦးဘခက်မှာလည်း မျက်နှာကြီး ညိုမည်း ပြီး အသိန်းကို စားတော့မလို ဝါးတော့မလိုကြည့်ပြီး ‘ခွေးမကလေး...၊ နင့်လင်ကို နင်သတ်တာ ငါမသတ် ဘူး။ နင်သတ်တာမှ အစစ်။ ခွေးမလေး နင် အင်မတန် မိုက်တယ်။ နင့်ကြောင့်... နင့်ကြောင့်၊ အားလုံး အကြံ အစည်တွေ ပျက်ကုန်ပြီ’ လို့ ပြောပြီး မောင်လှ အလောင်းကို ရဲတွေကတစ်လှည့်၊ အသိန်းကတစ် လှည့် ထိကြကိုင်ကြတဲ့အတွက် အောင်မြင်လှ ဆဲဆဲ ဖြစ်တဲ့ သူ့အကြံအစည်လည်း ပျက်ရတယ်၊ မောင်လှ လည်း သက်သက်မဲ့ သေရလေခြင်းဆိုပြီး ဝမ်းနည်း ပက်လက် စိတ်ပျက်သွားတာပဲတဲ့။”